

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1430

z dnia 18 maja 2017 r.

uzupełniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz uchylające rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 42a, art. 43 ust. 3, art. 57a, art. 65a, art. 77 ust. 4, art. 78 ust. 6, art. 79 ust. 5, art. 79b ust. 2, art. 79c ust. 5, art. 80 ust. 3, art. 82a ust. 3, art. 93a, art. 136b, art. 154a ust. 3 i art. 156 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 40/94 ⁽²⁾, które zostało ujednolicone jako rozporządzenie (WE) nr 207/2009, utworzono specjalny unijny system ochrony znaków towarowych udzielanej na poziomie Unii na podstawie zgłoszenia do Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („Urząd”).
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 ⁽³⁾ zmieniające rozporządzenie (WE) nr 207/2009 dostosowuje uprawnienia powierzone Komisji do postanowień art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Na potrzeby zgodności z nowymi ramami prawnymi wynikającymi z takiego dostosowania należy przyjąć pewne przepisy w drodze aktów wykonawczych i aktów delegowanych. Nowe przepisy powinny być stosowane w miejsce istniejących przepisów określonych w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 2868/95 ⁽⁴⁾ i (WE) nr 216/96 ⁽⁵⁾, a ich celem powinno być wykonanie rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Należy zatem uchylić rozporządzenia (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96.
- (3) Przepisy proceduralne dotyczące sprzeciwów powinny zapewniać skuteczność, efektywność oraz sprawne rozpatrywanie i rejestrowanie zgłoszeń unijnych znaków towarowych przez Urząd, z zastosowaniem procedury, która jest przejrzysta, dokładna, uczciwa i sprawiedliwa. W celu poprawy pewności prawa i jasności przepisy dotyczące sprzeciwu powinny uwzględniać rozszerzone względne podstawy odmowy ochrony określone w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, w szczególności w odniesieniu do wymogów dopuszczalności i uzasadnienia w postępowaniach sprzeciwowych; powinny one również zostać dostosowane w celu odzwierciedlenia orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz skodyfikowania obecnych praktyk Urzędu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 341 z 24.12.2015, s. 21).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r., wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 28 z 6.2.1996, s. 11).

- (4) W dążeniu do bardziej elastycznego, spójnego i nowoczesnego systemu znaków towarowych w Unii, przy jednoczesnym zapewnieniu pewności prawa, należy zmniejszyć obciążenia administracyjne dla stron w postępowaniach *inter partes* poprzez złagodzenie wymogów dotyczących uzasadniania wcześniejszych praw w przypadkach, gdy odnośne dowody są dostępne w źródłach online uznanych przez Urząd, jak również wymogów dotyczących przedkładania dowodów w języku postępowania.
- (5) W interesie jasności i pewności prawa ważne jest określenie wymogów dotyczących zmiany zgłoszenia unijnego znaku towarowego w jasny i wyczerpujący sposób.
- (6) Przepisy proceduralne regulujące procedurę stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia unijnego znaku towarowego powinny zapewniać możliwość wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego w skuteczny i efektywny sposób w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur. Ze względu na większą przejrzystość, spójność oraz skuteczność i pewność prawa przepisy proceduralne regulujące procedurę stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia unijnego znaku towarowego należy dostosować do zasad mających zastosowanie do postępowania sprzeciwowego, pozostawiając tylko te różnice, które są niezbędne ze względu na szczególnie charakter procedur stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia. Ponadto wnioski o przeniesienie unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz nieupoważnionego agenta powinny mieć taki sam przebieg proceduralny jak postępowanie w sprawie unieważnienia, ponieważ służą one w praktyce jako alternatywa dla unieważnienia znaku.
- (7) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾, o ile inne przepisy nie stanowią inaczej, Urząd korzysta ze swobody decyzyjnej przy ocenie spóźnionych dowodów przedłożonych dla celów uzasadnienia sprzeciwu lub wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego w ramach postępowania sprzeciwowego lub w sprawie unieważnienia. W celu zapewnienia pewności prawa w przepisach regulujących postępowanie sprzeciwowe i postępowanie w sprawie unieważnienia unijnych znaków towarowych należy dokładnie określić odpowiednie granice takiej swobody decyzyjnej.
- (8) W celu umożliwienia skutecznej, efektywnej i, w zdefiniowanym przez strony zakresie odwołania, kompletnej rewizji decyzji podjętych przez Urząd w pierwszej instancji, w drodze przejrzystej, dokładnej, uczciwej i bezstronnej procedury odwoławczej dostosowanej do szczególnego charakteru prawa własności intelektualnej i uwzględniającej zasady określone w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, należy zwiększyć pewność i przewidywalność prawa poprzez wyjaśnienie i określenie zasad proceduralnych i gwarancji proceduralnych stron, w szczególności gdy pozwany korzysta z prawa do wniesienia odwołania wzajemnego.
- (9) W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej organizacji izb odwoławczych od prezesa, przewodniczących i członków izb odwoławczych należy wymagać, w ramach wykonywania ich odnośnych funkcji powierzonych im na mocy rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz niniejszego rozporządzenia, zapewnienia wysokiej jakości spójnych decyzji podejmowanych niezależnie przez izby odwoławcze, a także zapewnienia efektywności postępowań odwoławczych.
- (10) W celu zapewnienia niezależności prezesa, przewodniczących i członków izb odwoławczych, o czym mowa w art. 136 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Zarząd powinien uwzględnić przepisy powyższego artykułu podczas przyjmowania odpowiednich przepisów wykonawczych do regulaminu pracowniczego i do warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego.
- (11) Aby poprawić przejrzystość i przewidywalność w postępowaniach odwoławczych, regulamin wewnętrzny izb odwoławczych określony obecnie w rozporządzeniach (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 powinien być określony w jednym tekście i odpowiednio powiązany z normami proceduralnymi mającymi zastosowanie do instancji Urzędu, od których decyzji przysługuje odwołanie.
- (12) W trosce o jasność i pewność prawa niezbędne jest skodyfikowanie i wyjaśnienie pewnych przepisów proceduralnych regulujących postępowania ustne, w szczególności dotyczących języka postępowań. Ponadto należy zapewnić większą efektywność i elastyczność poprzez wprowadzenie możliwości wzięcia udziału w postępowaniu ustnym za pomocą środków technicznych oraz zastąpienia protokołu z postępowań ustnych ich nagraniami.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P, OHIM przeciwko Kaul GmbH, (ARCOL/CAPOL), Zb.Orz. s. I-2213, ECLI:EU:C:2007:162, pkt 42–44; wyrok z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie C-621/11 P, New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG przeciwko OHIM, (FISHBONE/FISHBONE BEACHWEAR), ECLI:EU:C:2013:484, pkt 28–30; wyrok z dnia 26 września 2013 r. w sprawie C-610/11 P, Centrotherm Systemtechnik GmbH przeciwko OHIM, (CENTROTHERM), ECLI:EU:C:2013:593, pkt 85–90 i 110–113; wyrok z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-120/12 P, Bernhard Rintisch przeciwko OHIM, (PROTI SNACK/PROTI), ECLI:EU:C:2013:638, pkt 32 i 38–39; wyrok z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-121/12 P, Bernhard Rintisch przeciwko OHIM, (PROTIVITAL/PROTI), ECLI:EU:C:2013:639, pkt 33 i 39–40; wyrok z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-122/12 P, Bernhard Rintisch przeciwko OHIM, (PROTI ACTIVE/PROTI), ECLI:EU:C:2013:628, pkt 33 i 39–40; wyrok z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie C-597/14 P, EUIPO przeciwko Xavierowi Grau Ferrerowi, pkt 26–27.

- (13) W celu dalszego uproszczenia i uspołnienienia procedur należy określić podstawową strukturę i format dowodów przedkładanych Urzędowi we wszystkich postępowaniach, a także konsekwencje nieprzedłożenia dowodów zgodnie z określoną strukturą lub formatem.
- (14) W dążeniu do unowocześnienia systemu znaków towarowych w Unii poprzez dostosowanie go do czasów internetu, należy ponadto zdefiniować „środki elektroniczne” w kontekście powiadomień i dla form powiadomień, które nie są przestarzałe.
- (15) W interesie efektywności, przejrzystości i przyjazności dla użytkownika Urząd powinien udostępnić standardowe formularze, które można wypełnić online, we wszystkich językach urzędowych Urzędu do celów komunikacji w postępowaniach przed Urzędem.
- (16) Do celów większej jasności, spójności i efektywności należy wprowadzić przepis dotyczący zawieszenia postępowań sprzecznych, postępowań o stwierdzenie wygaśnięcia i unieważnienia oraz postępowań odwoławczych, określający również maksymalny czas trwania zawieszenia wnioskowanego przez obie strony.
- (17) Zasady obliczania i czasu trwania terminów, procedury uchylecia decyzji lub wykreślenia wpisu z rejestru, szczegółowe zasady dotyczące wznowienia postępowania oraz szczegółowe zasady dotyczące reprezentowania przed Urzędem muszą zapewniać sprawne, skuteczne i efektywne funkcjonowanie systemu unijnych znaków towarowych.
- (18) Konieczne jest zapewnienie skutecznej i efektywnej rejestracji międzynarodowych znaków towarowych, w pełni zgodnej z postanowieniami Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków.
- (19) Przepisy określone w niniejszym rozporządzeniu uzupełniają przepisy rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które zostało zmienione rozporządzeniem (UE) 2015/2424 ze skutkiem od dnia 1 października 2017 r. Niezbędne jest zatem opóźnione stosowanie tych przepisów od tej daty.
- (20) Niezależnie od uchylecia rozporządzeń (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 konieczne jest dalsze stosowanie przepisów szczegółowych tych rozporządzeń do niektórych postępowań, które zostały wszczęte przed powyższą datą, do czasu zakończenia tych postępowań,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy określające:

- a) szczegółowe procedury wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu w odniesieniu do rejestracji unijnego znaku towarowego w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej („Urząd”);
- b) elementy szczegółowe procedury regulującej zmianę zgłoszenia unijnego znaku towarowego;
- c) szczegółowe zasady dotyczące stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego, a także przeniesienia unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz nieupoważnionego agenta;
- d) formalną treść odwołania oraz procedurę wnoszenia i rozpatrywania odwołania, formalną treść i formę decyzji izby odwoławczej oraz zwrot opłaty za odwołanie, szczegółowe zasady dotyczące organizacji izb odwoławczych oraz warunki, na jakich decyzje w sprawie odwołań mogą być podejmowane przez jednego członka;
- e) szczegółowe uregulowania dotyczące postępowania ustnego i postępowania dowodowego;
- f) szczegółowe uregulowania dotyczące powiadamiania przez Urząd oraz zasady dotyczące środków komunikacji z Urzędem;

- g) szczegółowe zasady obliczania i długości terminów;
- h) procedurę uchylania decyzji lub wykreślenia wpisu z rejestru unijnych znaków towarowych;
- i) szczegółowe uregulowania dotyczące wznowienia postępowania przed Urzędem;
- j) warunki i procedurę wyznaczania wspólnego pełnomocnika, warunki składania upoważnienia przez pracowników i zawodowych pełnomocników i treść takiego upoważnienia oraz okoliczności, w których dana osoba może zostać skreślona z listy dopuszczonych zawodowych pełnomocników;
- k) elementy szczegółowe procedury dotyczącej międzynarodowych rejestracji opartej na zgłoszeniu podstawowym lub rejestracji podstawowej w odniesieniu do znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego, oraz procedurę wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu w odniesieniu do międzynarodowych rejestracji.

TYTUŁ II

PROCEDURA SPRZECIWU I DOWÓD UŻYWANIA

Artykuł 2

Sprzeciw

1. Sprzeciw można zgłosić na podstawie jednego lub kilku wcześniejszych znaków lub innych praw w rozumieniu art. 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, pod warunkiem że właściciele lub osoby upoważnione do zgłoszenia sprzeciwu na podstawie art. 41 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 są do tego upoważnione w odniesieniu do wszystkich wcześniejszych znaków towarowych lub praw. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy ma więcej niż jednego właściciela (jest współwłasnością) lub z wcześniejszego prawa może korzystać więcej niż jedna osoba, sprzeciw na podstawie art. 41 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 może wnieść każdy właściciel lub każda upoważniona osoba lub wszyscy właściciele lub upoważnione osoby.
2. Sprzeciw zawiera:
 - a) numer akt zgłoszenia, przeciw któremu zgłasza się sprzeciw, oraz nazwę zgłaszającego unijny znak towarowy;
 - b) wyraźne wskazanie wcześniejszego znaku lub prawa, na którym opiera się sprzeciw, tj.:
 - (i) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie numeru akt lub numeru rejestracji wcześniejszego znaku, wskazanie, czy wcześniejszy znak jest zarejestrowany czy zgłoszony do rejestracji, oraz wskazanie państw członkowskich, w tym w stosownych przypadkach państw Beneluksu, w których lub dla których wcześniejszy znak jest chroniony lub, w odpowiednim przypadku, wskazanie, że jest to unijny znak towarowy;
 - (ii) w przypadku gdy sprzeciw opiera się na znaku powszechnie znanym w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których znak jest powszechnie znany, oraz przedstawienie znaku;
 - (iii) jeżeli sprzeciw opiera się na braku zgody właściciela, o której mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony, przedstawienie znaku oraz, w stosownych przypadkach, wskazanie, czy wcześniejszy znak jest zgłoszony lub zarejestrowany, w którym to przypadku podaje się również numer zgłoszenia lub rejestracji;
 - (iv) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku lub innym oznaczeniu w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie jego rodzaju lub charakteru, przedstawienie wcześniejszego znaku lub oznaczenia, wskazanie, czy prawo do wcześniejszego znaku lub oznaczenia istnieje w całej Unii czy też w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, a w przypadku tej drugiej możliwości wskazanie tych państw członkowskich;
 - (v) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszej nazwie pochodzenia lub wcześniejszym oznaczeniu geograficznym w rozumieniu art. 8 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wskazanie jego charakteru, przedstawienie wcześniejszej nazwy pochodzenia lub wcześniejszego oznaczenia geograficznego oraz wskazanie, czy ochrona istnieje w całej Unii czy też w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, a w przypadku tej drugiej możliwości wskazanie tych państw członkowskich;

- c) podstawy, na których opiera się sprzeciw, poprzez oświadczenie o spełnieniu wymogów określonych w art. 8 ust. 1, 3, 4, 4a lub 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w odniesieniu do każdego wcześniejszego znaku lub prawa wskazanego przez stronę wnoszącą sprzeciw;
 - d) w przypadku wcześniejszego zgłoszenia lub rejestracji znaku towarowego, datę zgłoszenia oraz, w przypadku ich dostępności, datę rejestracji oraz datę pierwszeństwa wcześniejszego znaku;
 - e) w przypadku wcześniejszych praw zgodnie z art. 8 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 207/2009, datę złożenia wniosku o rejestrację lub, jeżeli ta data nie jest dostępna, datę, od której obowiązuje ochrona;
 - f) w przypadku wcześniejszego zgłoszenia lub rejestracji znaku towarowego, przedstawienie wcześniejszego znaku w formie, w jakiej jest on zarejestrowany lub zgłoszony; jeżeli wcześniejszy znak był kolorowy, przedstawienie musi być również kolorowe;
 - g) wskazanie towarów lub usług, na których oparto każdą z podstaw, na której opiera się sprzeciw;
 - h) w odniesieniu do strony wnoszącej sprzeciw:
 - (i) dane strony wnoszącej sprzeciw zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1431⁽¹⁾;
 - (ii) jeżeli strona wnosząca sprzeciw wyznaczyła pełnomocnika lub wyznaczenie pełnomocnika jest obowiązkowe zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, nazwisko i adres prowadzenia działalności gospodarczej pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - (iii) jeżeli sprzeciw wnoszony jest przez licencjobiorcę lub osobę, którą odpowiednie przepisy unijne lub krajowe uprawniają do korzystania z wcześniejszego prawa, oświadczenie to potwierdzające oraz wskazanie upoważnienia lub uprawnień do wniesienia sprzeciwu;
 - i) wskazanie towarów lub usług, przeciwko którym skierowany jest sprzeciw; w przypadku braku takiego wskazania przyjmuje się, że sprzeciw jest skierowany przeciwko wszystkim towarom lub usługom objętym zgłoszeniem unijnego znaku towarowego, przeciw któremu wnoszony jest sprzeciw.
3. Jeżeli sprzeciw opiera się na większej liczbie wcześniejszych znaków lub praw, ust. 2 ma zastosowanie do każdego znaku, oznaczenia, oznaczenia geograficznego i każdej nazwy pochodzenia.
4. Sprzeciw może również zawierać uzasadnione oświadczenie dotyczące powodów oraz faktów i argumentów, na których opiera się sprzeciw, oraz dowody na poparcie sprzeciwu.

Artykuł 3

Języki postępowania sprzeciwowego

Strona wnosząca sprzeciw lub zgłaszający mogą, przed datą, z jaką sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty zgodnie z art. 6 ust. 1, powiadomić Urząd, że zgłaszający i strona wnosząca sprzeciw uzgodniły inny język postępowania sprzeciwowego zgodnie z art. 119 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli sprzeciw nie został złożony w tym języku, zgłaszający może zażądać od strony wnoszącej sprzeciw tłumaczenia na ten język. Wniosek taki musi wpłynąć do Urzędu nie później niż w dniu, w którym sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty. Urząd określa termin złożenia tłumaczenia przez stronę wnoszącą sprzeciw. Jeżeli tłumaczenie nie zostanie złożone lub zostanie złożone z opóźnieniem, język postępowania ustalony zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 („język postępowania”) pozostaje niezmienny.

Artykuł 4

Informacje dla stron postępowania sprzeciwowego

Sprzeciw i wszystkie dokumenty przedkładane przez stronę wnoszącą sprzeciw, jak również korespondencję Urzędu kierowaną do jednej ze stron przed ustaleniem dopuszczalności, Urząd przesyła drugiej stronie w celu poinformowania o wniesieniu sprzeciwu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1431 z dnia 18 maja 2017 r. określające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (zob. s. 39 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Artykuł 5

Dopuszczalność sprzeciwu

1. Jeżeli opłata za sprzeciw nie została uiszczona przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu określonego w art. 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, sprzeciw uznaje się za niewniesiony. Jeżeli opłata za sprzeciw została uiszczona po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu, jest ona zwracana stronie wnoszącej sprzeciw.
2. Jeżeli sprzeciw został wniesiony po upływie terminu do wniesienia sprzeciwu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu jego niedopuszczalności.
3. Jeżeli sprzeciw został wniesiony w języku, który nie jest jednym z języków Urzędu zgodnie z wymogiem w art. 119 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, lub jeżeli sprzeciw jest niezgodny z art. 2 ust. 2 lit. a), b) lub c) niniejszego rozporządzenia, i jeżeli braki te nie zostały uzupełnione przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu jego niedopuszczalności.
4. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedkłada tłumaczenia wymaganego na mocy art. 119 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, sprzeciw jest odrzucany z powodu jego niedopuszczalności. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw przedkłada niepełne tłumaczenie, części sprzeciwu, która nie została przetłumaczona, nie uwzględnia się w rozpatrywaniu dopuszczalności.
5. Jeżeli sprzeciw jest niezgodny z przepisami art. 2 ust. 2 lit. d)–h), Urząd powiadamia o tym odpowiednio stronę wnoszącą sprzeciw, wzywając ją do uzupełnienia stwierdzonych braków w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli braki nie zostaną uzupełnione przed upływem tego terminu, Urząd odrzuca sprzeciw z powodu jego niedopuszczalności.
6. Urząd powiadamia zgłaszającego o każdym ustaleniu zgodnie z ust. 1, że sprzeciw uznaje się za niewniesiony, oraz o każdej decyzji o odrzuceniu sprzeciwu z powodu jego niedopuszczalności zgodnie z ust. 2, 3, 4 lub 5. Jeżeli sprzeciw zostaje odrzucony w całości jako niedopuszczalny zgodnie z ust. 2, 3, 4 lub 5, przed powiadomieniem, o którym mowa w art. 6 ust. 1, nie wydaje się decyzji w sprawie kosztów.

Artykuł 6

Rozpoczęcie spornego etapu postępowania sprzeciwowego i wcześniejsze zamknięcie postępowania

1. Jeżeli sprzeciw jest dopuszczalny zgodnie z art. 5, Urząd powiadamia strony, że sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty dwa miesiące po otrzymaniu powiadomienia. Okres ten może zostać przedłużony łącznie do 24 miesięcy, jeżeli obie strony przedłożą wnioski o takie przedłużenie przed upływem dwumiesięcznego terminu.
2. Jeżeli w terminie określonym w ust. 1 zgłoszenie zostanie wycofane lub ograniczone do towarów lub usług, przeciwko którym sprzeciw nie jest skierowany, lub Urząd zostanie powiadomiony o ugodzie między stronami lub zgłoszenie zostanie odrzucone w toczącym się równoległym postępowaniu, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte.
3. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający ograniczy zgłoszenie, usuwając z niego niektóre towary lub usługi, przeciw którym wniesiono sprzeciw, Urząd wzywa stronę wnoszącą sprzeciw do określenia w terminie, który może jej wyznaczyć, czy podtrzymuje ona sprzeciw i, jeżeli tak, w stosunku do których pozostałych towarów lub usług. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw, w związku z tymi ograniczeniami, wycofa sprzeciw, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte.
4. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte na podstawie ust. 2 lub 3, nie wydaje się decyzji w sprawie kosztów.
5. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, postępowanie sprzeciwowe zostaje zamknięte w związku z wycofaniem lub ograniczeniem zgłoszenia na podstawie ust. 2 lub w związku z wycofaniem sprzeciwu na podstawie ust. 3, zwraca się opłatę za sprzeciw.

Artykuł 7

Uzasadnienie sprzeciwu

1. Urząd daje stronie wnoszącej sprzeciw możliwość przedstawienia stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu lub uzupełnienia stanu faktycznego, dowodów lub argumentów, które zostały już przedłożone zgodnie z art. 2 ust. 4. W tym celu Urząd określa termin, który wynosi co najmniej dwa miesiące, licząc od daty, kiedy sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty zgodnie z art. 6 ust. 1.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedkłada ponadto dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa oraz dowód jej uprawnienia do wniesienia tego sprzeciwu. W szczególności strona wnosząca sprzeciw przedstawia następujące dowody:

a) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym znaku towarowym w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, który nie jest unijnym znakiem towarowym, dowód jego zgłoszenia lub rejestracji, poprzez przedłożenie:

- (i) kopii odpowiedniego świadectwa zgłoszeniowego lub równoważnego dokumentu pochodzącego z urzędu, do którego wniesiono zgłoszenie tego znaku towarowego, jeżeli znak towarowy nie jest jeszcze zarejestrowany; lub
- (ii) jeżeli wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany, kopii odpowiedniego świadectwa rejestracji oraz, w odpowiednim przypadku, najnowszego świadectwa odnowienia rejestracji wskazującego, iż okres ochrony znaku towarowego jest dłuższy niż okres, o którym mowa w ust. 1, wraz z wszystkimi przedłużeniami tego okresu lub równoważnych dokumentów wydanych przez urząd, który zarejestrował dany znak towarowy;

b) jeżeli sprzeciw opiera się na znaku powszechnie znanym, w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód potwierdzający, że jest on powszechnie znany na danym terytorium w odniesieniu do towarów lub usług wskazanych zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. g) niniejszego rozporządzenia;

c) jeżeli sprzeciw opiera się na braku zgody właściciela, o której mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód na to, że strona wnosząca sprzeciw jest właścicielem wcześniejszego znaku, oraz dowód jej stosunku względem agenta lub pełnomocnika;

d) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszym prawie w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód potwierdzający korzystanie z tego prawa w obrocie gospodarczym o znaczeniu większym niż lokalne, jak również dowód nabycia takiego prawa, jego trwania i zakresu ochrony, a w przypadku gdy wcześniejsze prawo powoływane jest na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego, również jasne określenie treści wskazanego prawa krajowego poprzez przytoczenie publikacji odpowiednich przepisów lub orzecznictwa;

e) jeżeli sprzeciw opiera się na wcześniejszej nazwie pochodzenia lub wcześniejszym oznaczeniu geograficznym w rozumieniu art. 8 ust. 4a rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód ich nabycia, ich trwania oraz zakresu ochrony, a w przypadku gdy wcześniejsza nazwa pochodzenia lub wcześniejsze oznaczenie geograficzne powoływane są na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego, również jasne określenie treści wskazanego prawa krajowego poprzez przytoczenie publikacji odpowiednich przepisów lub orzecznictwa;

f) jeżeli sprzeciw opiera się na znaku cieszącym się renomą w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, oprócz dowodu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, dowód potwierdzający renomę znaku w Unii lub w danym państwie członkowskim w odniesieniu do towarów lub usług wskazanych zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. g) niniejszego rozporządzenia oraz dowód lub argumenty potwierdzające, że używanie zgłoszonego znaku towarowego bez uzasadnionej przyczyny spowodowałoby nienależną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego.

3. Jeżeli dowody dotyczące zgłoszenia lub rejestracji wcześniejszych praw, o których mowa w ust. 2 lit. a) lub, w stosownych przypadkach, w ust. 2 lit. d) lub e), lub dowody dotyczące treści odpowiedniego prawa krajowego są dostępne w źródłach online uznanych przez Urząd, strona wnosząca sprzeciw może dostarczyć takie dowody przez odwołanie do takiego źródła.

4. Wszystkie świadectwa zgłoszeniowe, świadectwa rejestracji lub odnowienia lub dokumenty równoważne, o których mowa w ust. 2 lit. a), d) lub e), jak również wszelkie przedkładane stosowne przepisy prawa krajowego dotyczące nabycia prawa lub zakresu ochrony, o których mowa w ust. 2 lit. d) i e), w tym dowody dostępne online, o których mowa w ust. 3, muszą być sporządzone w języku postępowania lub dołącza się do nich tłumaczenie na ten język. Strona wnosząca sprzeciw składa tłumaczenie z własnej inicjatywy w terminie ustalonym dla składania

dokumentu oryginalnego. Wszelkie inne dowody przedłożone przez stronę wnoszącą sprzeciw w celu uzasadnienia sprzeciwu podlegają art. 24 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 Tłumaczenia złożone po upływie odpowiednich terminów nie są brane pod uwagę.

5. Urząd nie uwzględni przedłożonych na piśmie dokumentów lub ich części, jeżeli te dokumenty lub ich tłumaczenia na język postępowania nie zostały złożone w terminie wyznaczonym przez Urząd zgodnie z ust. 1.

Artykuł 8

Rozpatrywanie sprzeciwu

1. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw nie przedłożyła dowodów, lub przedłożone dowody są jednoznacznie nieistotne lub jednoznacznie niewystarczające, aby spełnić wymogi określone w art. 7 ust. 2 w odniesieniu do wcześniejszych praw, sprzeciw odrzuca się jako bezzasadny.

2. Jeżeli sprzeciw nie zostaje odrzucony zgodnie z ust. 1, Urząd powiadania zgłaszającego o sprzeciwie zgłoszonym przez stronę wnoszącą sprzeciw i wzywa go do przedstawienia swoich uwag w terminie wyznaczonym przez Urząd.

3. Jeżeli zgłaszający nie przedstawi żadnych uwag, Urząd wydaje orzeczenie w sprawie sprzeciwu, opierając się na dowodach, jakimi dysponuje.

4. Uwagi przedłożone przez zgłaszającego są przekazywane stronie wnoszącej sprzeciw, którą Urząd wzywa, jeżeli uzna to za konieczne, do odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez Urząd.

5. Jeżeli po upływie okresu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedstawia stan faktyczny lub dowody, które uzupełniają istotne fakty lub dowody przedstawione w powyższym terminie i dotyczące tego samego wymogu określonego w art. 7 ust. 2, Urząd może skorzystać z przysługującej mu swobody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 przy podejmowaniu decyzji o przyjęciu tego stanu faktycznego lub tych dowodów uzupełniających. Do tego celu Urząd uwzględnia w szczególności etap postępowania oraz to, czy stan faktyczny i dowody są dowodami *prima facie*, czy mogą one mieć znaczenie dla wyniku sprawy oraz czy istnieją istotne przyczyny spóźnionego przedłożenia stanu faktycznego lub dowodów.

6. Urząd wzywa zgłaszającego do przedłożenia dalszych uwag w odpowiedzi, jeżeli uzna to za właściwe w danych okolicznościach.

7. Jeżeli sprzeciw nie zostaje odrzucony zgodnie z ust. 1 i dowody przedłożone przez stronę wnoszącą sprzeciw nie są wystarczające do uzasadnienia sprzeciwu zgodnie z art. 7 w odniesieniu do wcześniejszych praw, sprzeciw odrzuca się jako bezzasadny.

8. Art. 6 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio po dacie, kiedy sporny etap postępowania sprzeciwowego uznaje się za wszczęty. Jeżeli zgłaszający chce wycofać lub ograniczyć sporne zgłoszenie, czyni to za pośrednictwem odrębnego dokumentu.

9. W odpowiednich przypadkach Urząd może wezwać strony do ograniczenia uwag do konkretnych zagadnień, zezwalając im w takim przypadku na wniesienie innych uwag na dalszym etapie postępowania. Urząd nie musi informować strony o możliwości przedstawienia właściwego stanu faktycznego lub dowodów, których dana strona nie przedłożyła wcześniej.

Artykuł 9

Wiele sprzeciwów

1. Jeżeli w odniesieniu do tego samego zgłoszenia unijnego znaku towarowego wniesiono wiele sprzeciwów, Urząd może rozpatrzyć je w ramach jednego postępowania. Urząd może następnie podjąć decyzję o rozpatrzeniu sprzeciwów oddzielnie.

2. Jeżeli ze wstępnego rozpatrzenia jednego lub kilku sprzeciwów wynika, że unijny znak towarowy, w odniesieniu do którego złożony został wniosek o rejestrację, może nie kwalifikować się do rejestracji w odniesieniu do niektórych lub wszystkich zgłaszanych do rejestracji towarów lub usług, Urząd może zawiesić inne postępowania sprzeciwowe odnoszące się do tego zgłoszenia. Urząd powiadamia strony wnoszące sprzeciw, których dotyczy takie zawieszenie, o każdej odpowiedniej decyzji podjętej w kontekście postępowań będących w toku.
3. Po uprawnoczeniu się decyzji o odrzuceniu zgłoszenia, o której mowa w ust. 1, sprzeciwy, w odniesieniu do których zawieszono postępowanie zgodnie z ust. 2, uznaje się za umorzone, a właściwe strony wnoszące sprzeciw powiadamia się odpowiednio. Umorzenie w tym przypadku jest jednoznaczne z postępowaniem, które nie prowadzi do wydania orzeczenia w rozumieniu art. 85 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Urząd zwraca 50 % opłaty za sprzeciw uiszczonej przez każdą ze stron wnoszących sprzeciw, których sprzeciw uznaje się za umorzony zgodnie z ust. 3, pod warunkiem że zawieszenie postępowania odnoszącego się do danego sprzeciwu miało miejsce przed rozpoczęciem etapu spornego postępowania.

Artykuł 10

Dowód używania

1. Wniosek o przedstawienie dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego zgodnie z art. 42 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 jest dopuszczalny, jeżeli zostaje on złożony jako bezwarunkowy wniosek w odrębnym dokumencie w terminie wyznaczonym przez Urząd zgodnie z art. 8 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.
2. Jeżeli zgłaszający złożył wniosek o przedstawienie dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego, który spełnia wymogi art. 42 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd wzywa stronę wnoszącą sprzeciw do przedstawienia wymaganego dowodu w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi żadnego dowodu ani powodów nieużywania przed upływem terminu lub jeżeli przedstawione dowody lub powody są jednoznacznie niewystarczające lub nieistotne, Urząd odrzuca sprzeciw w zakresie, w jakim został on oparty na danym wcześniejszym znaku.
3. We wskazaniach oraz dowodach używania określa się miejsce, czas, zakres oraz charakter używania znaku towarowego, którego dotyczy sprzeciw, dla towarów lub usług, w odniesieniu do których jest on zarejestrowany oraz co do których wniesiono sprzeciw.
4. Dowody, o których mowa w ust. 3, są przedkładane zgodnie z art. 55 ust. 2, art. 63 i 64 i ograniczają się do przedłożenia dokumentów i przedmiotów mających znaczenie dowodowe, takich jak opakowania, etykiety, cenniki, katalogi, faktury, fotografie, ogłoszenia prasowe oraz oświadczenia pisemne, o których mowa w art. 78 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
5. Wniosek o przedstawienie dowodu używania może być złożony w tym samym czasie co uwagi dotyczące podstaw, na których opiera się sprzeciw. Uwagi takie mogą być także składane łącznie z uwagami zgłaszanymi w odpowiedzi na dowód używania.
6. Jeżeli przedstawione dowody nie są w języku postępowania sprzeciwowego, Urząd może wezwać stronę wnoszącą sprzeciw do przedłożenia tłumaczenia tych dowodów na ten język zgodnie z art. 24 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431.
7. Jeżeli po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2, strona wnosząca sprzeciw przedstawia wskazania lub dowody, które uzupełniają istotne wskazania lub dowody złożone już przed upływem tego terminu i dotyczące tego samego wymogu określonego w ust. 3, Urząd może skorzystać z przysługującej mu swobody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 przy podejmowaniu decyzji o przyjęciu tych wskazań lub dowodów uzupełniających. Do tego celu Urząd uwzględnia w szczególności etap postępowania oraz to, czy wskazania i dowody są dowodami *prima facie*, czy mogą one mieć znaczenie dla wyniku sprawy oraz czy istnieją istotne przyczyny spóźnionego przedłożenia wskazań lub dowodów.

TYTUŁ III

ZMIANA ZGŁOSZENIA*Artykuł 11***Zmiana zgłoszenia**

1. Wniosek o zmianę zgłoszenia zgodnie z art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) numer akt zgłoszenia;
 - b) nazwę (imię i nazwisko) i adres zgłaszającego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - c) wskazanie elementu zgłoszenia, który ma zostać zmieniony, oraz ten element w wersji zmienionej;
 - d) w przypadku gdy zmiana dotyczy przedstawienia znaku, zmienione przedstawienie znaku zgodnie z art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431.
2. Jeżeli nie są spełnione wymogi w zakresie zmiany zgłoszenia, Urząd powiadamia zgłaszającego o brakach i wyznacza termin na uzupełnienie braków. Jeżeli zgłaszający nie uzupełni braków w wyznaczonym terminie, Urząd odrzuca wniosek o zmianę.
3. Jeżeli zmienione zgłoszenie znaku towarowego jest publikowane zgodnie z art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, stosuje się odpowiednio art. 2–10 niniejszego rozporządzenia.
4. Zgłaszający może złożyć jeden wniosek o zmianę tego samego elementu w dwóch swoich zgłoszeniach lub w większej ich liczbie.
5. Ustępy 1, 2 i 4 stosuje się odpowiednio do wniosków o poprawienie nazwiska lub adresu prowadzenia działalności pełnomocnika wyznaczonego przez zgłaszającego.

TYTUŁ IV

WYGAŚNIĘCIE I UNIEWAŻNIENIE LUB PRZENIESIENIE*Artykuł 12***Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie**

1. Wniosek do Urzędu o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, na podstawie art. 56 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiera:
 - a) numer rejestracji unijnego znaku towarowego, w odniesieniu do którego wnioskuje się o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, oraz nazwę jego właściciela;
 - b) podstawy, na których oparty jest wniosek, poprzez oświadczenie o spełnieniu odpowiednich wymogów określonych w art. 51, 52, 53, 73, 74, 74i lub 74j rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - c) w odniesieniu do zgłaszającego:
 - (i) dane zgłaszającego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - (ii) jeżeli zgłaszający wyznaczył pełnomocnika lub wyznaczenie pełnomocnika jest obowiązkowe w rozumieniu art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, nazwisko i adres prowadzenia działalności gospodarczej pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - d) wskazanie towarów lub usług, w odniesieniu do których wniesiono o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, przy czym w razie ich braku uznaje się, że wniosek dotyczy wszystkich towarów lub usług objętych spornym unijnym znakiem towarowym.

2. Oprócz wymogów określonych w ust. 1 wniosek o unieważnienie oparty na względnych podstawach zawiera:
 - a) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, określenie wcześniejszego prawa, na którym oparty jest wniosek, zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) niniejszego rozporządzenia, który stosuje się odpowiednio do takiego wniosku;
 - b) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, określenie rodzaju wcześniejszego prawa, na którym oparty jest wniosek, jego przedstawienie i wskazanie, czy to wcześniejsze prawo istnieje w całej Unii czy też w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, a w przypadku tej drugiejj możliwości wskazanie tych państw członkowskich;
 - c) dane zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. d)–g), które stosuje się odpowiedniego do takiego wniosku;
 - d) jeżeli wniosek składany jest przez licencjobiorcę lub osobę, którą odpowiednie przepisy unijne lub krajowe uprawniają do korzystania z wcześniejszego prawa, wskazanie upoważnienia lub uprawnienia do złożenia wniosku.
3. Jeżeli wniosek o unieważnienie na podstawie art. 53 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 opiera się na większej liczbie wcześniejszych znaków lub praw, ust. 1 lit. b) i ust. 2 niniejszego artykułu stosuje się do każdego z tych znaków lub praw.
4. Wniosek może zawierać uzasadnione oświadczenie dotyczące powodów oraz zawierające fakty i argumenty, na których się opiera, wraz z dowodami na ich poparcie.

Artykuł 13

Języki używane w postępowaniach w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia

Wnioskujący o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie lub właściciel unijnego znaku towarowego może powiadomić Urząd przed upływem terminu dwóch miesięcy od daty otrzymania przez właściciela unijnego znaku towarowego powiadomienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1, że zgodnie z art. 119 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 uzgodniono inny język postępowania. Jeżeli wniosek nie został złożony w tym języku, właściciel może zażądać od wnioskującego tłumaczenia na ten język. Żądanie tłumaczenia musi wpłynąć do Urzędu przed upływem dwóch miesięcy od otrzymania przez właściciela unijnego znaku towarowego powiadomienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1. Urząd określa termin złożenia tłumaczenia przez wnioskującego. W przypadku gdy tłumaczenie nie zostanie złożone lub zostanie złożone po upływie wyznaczonego terminu, język postępowania nie zmienia się.

Artykuł 14

Informacje dla stron dotyczące wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie oraz wszystkie dokumenty przedkładane przez wnioskodawcę, jak również korespondencję Urzędu kierowaną do jednej ze stron przed ustaleniem dopuszczalności, Urząd przesyła drugiej stronie w celu poinformowania jej o złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie.

Artykuł 15

Dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Jeżeli opłata wymagana na mocy art. 56 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie została uiszczona, Urząd wzywa wnioskodawcę do uiszczenia opłaty w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli przewidziana opłata nie zostanie uiszczona w tym terminie, Urząd informuje wnioskodawcę, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie uznaje się za niewniesiony. Jeżeli opłata została uiszczona po upływie tego terminu, jest ona zwracana wnioskodawcy.

2. Jeżeli wniosek został wniesiony w języku, który nie jest jednym z języków Urzędu zgodnie z wymogiem w art. 119 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, lub jeżeli jest on niezgodny z art. 12 ust. 1 lit. a) lub b) lub, w stosownych przypadkach, z art. 12 ust. 2 lit. a) lub b) niniejszego rozporządzenia, Urząd odrzuca wniosek z powodu jego niedopuszczalności.
3. Jeżeli tłumaczenie wymagane na mocy art. 119 ust. 6 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie zostanie złożone w terminie jednego miesiąca od daty złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, Urząd odrzuca wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie z powodu jego niedopuszczalności.
4. Jeżeli wniosek jest niezgodny z przepisami określonymi w art. 12 ust. 1 lit. c), art. 12 ust. 2 lit. c) lub d), Urząd powiadamia o tym odpowiednio wnioskodawcę i wzywa go do uzupełnienia zauważonych braków w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli braki nie zostaną uzupełnione przed upływem tego terminu, Urząd odrzuca wniosek z powodu jego niedopuszczalności.
5. Urząd powiadamia wnioskodawcę oraz właściciela unijnego znaku towarowego o każdym ustaleniu zgodnie z ust. 1, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie uznaje się za niewniesiony, oraz o każdej decyzji o odrzuceniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie z powodu jego niedopuszczalności zgodnie z ust. 2, 3 lub 4. Jeżeli wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie zostaje odrzucony w całości jako niedopuszczalny zgodnie z ust. 2, 3 lub 4, przed powiadomieniem, o którym mowa w art. 17 ust. 1, nie wydaje się decyzji w sprawie kosztów.

Artykuł 16

Uzasadnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Wnioskodawca przedstawia stan faktyczny, dowody i argumenty na poparcie wniosku do momentu zamknięcia spornego etapu postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie. W szczególności wnioskodawca przedstawia:
 - a) w przypadku wniosku na podstawie art. 51 ust. 1 lit. b) lub c) lub art. 52 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, stan faktyczny, argumenty i dowody na poparcie podstaw, na których oparty jest wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie;
 - b) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowody wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, przy czym przepisy art. 7 ust. 3 stosuje się odpowiednio;
 - c) w przypadku wniosku na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, dowód nabycia, trwania oraz zakres ochrony odpowiedniego wcześniejszego prawa oraz dowody potwierdzające, że wnioskodawca jest uprawniony do złożenia wniosku, w tym, w przypadku gdy wcześniejsze prawo powoływane jest na podstawie prawa krajowego, również jasne określenie treści wskazanego prawa krajowego poprzez przytoczenie publikacji odpowiednich przepisów lub orzecznictwa. Jeżeli dowody dotyczące zgłoszenia lub rejestracji wcześniejszego prawa na podstawie art. 53 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub dowody dotyczące treści odpowiedniego prawa krajowego są dostępne w źródłach online uznanych przez Urząd, wnioskodawca może dostarczyć takie dowody przez odwołanie do takiego źródła.
2. Dowody dotyczące zgłoszenia, rejestracji lub odnowienia wcześniejszych praw lub, w stosownych przypadkach, treści odpowiedniego prawa krajowego, w tym dowody dostępne online, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), przedkłada się w języku postępowania lub przedkłada się tłumaczenie na ten język. Wnioskodawca składa tłumaczenie z własnej inicjatywy w terminie jednego miesiąca od przedłożenia takich dowodów. Wszelkie inne dowody złożone przez wnioskodawcę na poparcie wniosku lub, w przypadku wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, złożone przez właściciela spornego unijnego znaku towarowego, podlegają przepisom art. 24 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Tłumaczenia złożone po upływie odpowiednich terminów nie są brane pod uwagę.

Artykuł 17

Rozpatrzenie istoty wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. Jeżeli wniosek zostaje uznany za dopuszczalny zgodnie z art. 15, Urząd powiadamia strony o wszczęciu spornego etapu postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie i wzywa właściciela unijnego znaku towarowego do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie.

2. Jeżeli Urząd wezwał stronę zgodnie z art. 57 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 do przedstawienia uwag w wyznaczonym terminie, a strona ta nie przedstawiła żadnych uwag w tym terminie, Urząd zamyka sporny etap postępowania oraz wydaje orzeczenie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia na podstawie dowodów, jakimi dysponuje.
3. Jeżeli wnioskodawca nie przedstawił stanu faktycznego, argumentów lub dowodów wymaganych na poparcie wniosku, wniosek odrzuca się jako bezzasadny.
4. Nie naruszając przepisów art. 62, wszystkie uwagi przedstawiane przez strony przesyła się drugiej zainteresowanej stronie.
5. Jeżeli właściciel zrzeka się unijnego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku, o którym mowa w art. 12, tak aby objąć nim tylko towary i usługi, przeciw którym nie jest skierowany wniosek, lub unijny znak towarowy zostaje unieważniony w równoległym postępowaniu lub wygasa, postępowanie zamyka się, z wyjątkiem przypadku, w którym zastosowanie ma art. 50 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub wnioskodawca ma uzasadniony interes w uzyskaniu decyzji merytorycznej.
6. Jeżeli właściciel częściowo zrzeka się unijnego znaku towarowego, usuwając z jego zakresu niektóre towary lub usługi, przeciw którym skierowany jest wniosek, Urząd wzywa wnioskodawcę do określenia w terminie, który może mu wyznaczyć, czy podtrzymuje on wniosek i, jeżeli tak, w stosunku do których pozostałych towarów lub usług. Jeżeli wnioskodawca wycofuje wniosek w związku ze zrzeczeniem się lub Urząd zostaje powiadomiony o ugodzie między stronami, postępowanie zamyka się.
7. Jeżeli właściciel chce zrzec się spornego unijnego znaku towarowego, czyni to za pośrednictwem odrębnego dokumentu.
8. Art. 8 ust. 9 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 18

Wiele wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie

1. Jeżeli w odniesieniu do tego samego unijnego znaku towarowego złożono wiele wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie, Urząd może rozpatrzyć je w ramach jednego postępowania. Urząd może następnie podjąć decyzję o rozpatrzeniu wniosków oddzielnie.
2. Art. 9 ust. 2, 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 19

Dowód używania w odniesieniu do wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie

1. W przypadku wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 Urząd wzywa właściciela unijnego znaku towarowego do przedstawienia w terminie wyznaczonym przez Urząd dowodu rzeczywistego używania tego znaku lub uzasadnionych powodów jego nieużywania. Jeżeli właściciel nie przedstawia takiego dowodu ani powodów nieużywania przed upływem terminu lub dostarczone dowody lub podane powody są jednoznacznie niewystarczające lub nieistotne, stwierdza się wygaśnięcie unijnego znaku towarowego. Art. 10 ust. 3, 4, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.
2. Wniosek o przedstawienie dowodu używania zgodnie z art. 57 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 jest dopuszczalny, jeżeli właściciel unijnego znaku towarowego złoży go jako bezwarunkowy wniosek w odrębnym dokumencie w terminie wyznaczonym przez Urząd zgodnie z art. 17 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli właściciel unijnego znaku towarowego złożył wniosek o przedstawienie dowodu używania wcześniejszego znaku lub o uzasadnione powody jego nieużywania, który spełnia wymogi art. 57 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd wzywa wnioskującego o unieważnienie do przedstawienia wymaganego dowodu w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli wnioskujący o unieważnienie nie przedstawia żadnego dowodu ani powodów nieużywania przed upływem terminu lub jeżeli przedstawione dowody lub powody są jednoznacznie niewystarczające lub nieistotne, Urząd odrzuca wniosek o unieważnienie w zakresie, w jakim został on oparty na danym wcześniejszym znaku. Art. 10 ust. 3–7 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

Artykuł 20

Wniosek o przeniesienie

1. Jeżeli właściciel znaku towarowego zwraca się z wnioskiem, zgodnie z art. 18 ust. 1 i ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, o przeniesienie zamiast unieważnienia, stosuje się odpowiednio art. 12–19 niniejszego rozporządzenia.
2. Jeżeli wniosek o przeniesienie zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zostaje częściowo lub całkowicie uznany przez Urząd lub sąd orzekający w sprawach unijnych znaków towarowych i decyzja lub orzeczenie są prawomocne, Urząd zapewnia, aby odpowiednie częściowe lub całkowite przeniesienie unijnego znaku towarowego zostało zapisane w rejestrze i opublikowane.

TYTUŁ V

ODWOŁANIA

Artykuł 21

Odwołanie

1. Odwołanie składane zgodnie z art. 60 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera:
 - a) nazwę (imię i nazwisko) i adres wnoszącego odwołanie zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - b) jeżeli wnoszący odwołanie wyznaczył pełnomocnika, nazwisko i adres prowadzenia działalności pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - c) jeżeli wyznaczenie pełnomocnika przez wnoszącego odwołanie jest obowiązkowe zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, nazwisko i adres prowadzenia działalności pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - d) jasne i jednoznaczne wskazanie decyzji, od której służy odwołanie, ze wskazaniem daty jej wydania oraz numeru akt postępowania, którego dotyczy decyzja, od której służy odwołanie;
 - e) jeżeli zaskarża się tylko część decyzji, od której służy odwołanie, jasne i jednoznaczne wskazanie towarów lub usług, w odniesieniu do których zaskarzana jest decyzja, od której służy odwołanie.
2. Jeżeli odwołanie składane jest w innym języku urzędowym Unii niż język postępowania, wnoszący odwołanie dostarcza jego tłumaczenie w terminie czterech miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie.
3. Jeżeli w postępowaniu *ex parte* decyzję, od której służy odwołanie, przyjęto w języku urzędowym innym niż język postępowania, wnoszący odwołanie może złożyć odwołanie albo w języku postępowania, albo w języku, w którym przyjęto decyzję, od której służy odwołanie; w obu przypadkach język odwołania staje się językiem postępowania odwoławczego i ust. 2 nie ma zastosowania.
4. Jak tylko złożone zostanie odwołanie w postępowaniu *inter partes*, zostaje ono doręczone pozwanemu.

Artykuł 22

Uzasadnienie

1. Uzasadnienie odwołania składanego na podstawie art. 60 ust. 1 zdanie czwarte rozporządzenia (WE) nr 207/2009 zawiera jasne i jednoznaczne wskazanie:
 - a) postępowania odwoławczego, do którego się odnosi, poprzez odpowiedni numer odwołania lub decyzji, od której służy odwołanie, zgodnie z wymogami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia;

- b) uzasadnienia odwołania, na którym opiera się wniosek o unieważnienie zaskarżonej decyzji, w zakresie określonym w art. 21 ust. 1 lit. e) niniejszego rozporządzenia;
 - c) stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie powołanego uzasadnienia, przedstawianych zgodnie z wymogami określonymi w art. 55 ust. 2.
2. Uzasadnienie składa się w języku postępowania odwoławczego określonym zgodnie z art. 21 ust. 2 i 3. Jeżeli uzasadnienie składane jest w innym języku urzędowym Unii, wnoszący odwołanie musi przedłożyć jego tłumaczenie w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego uzasadnienia.

Artykuł 23

Dopuszczalność odwołania

1. Izba odwoławcza odrzuca odwołanie jako niedopuszczalne w którymkolwiek z następujących przypadków:
- a) jeżeli odwołanie nie zostało złożone w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie;
 - b) jeżeli odwołanie jest niezgodne z art. 58 i 59 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub z wymogami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. d) i art. 21 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, chyba że braki zostaną uzupełnione w terminie czterech miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie;
 - c) jeżeli odwołanie nie spełnia wymogów określonych w art. 21 ust. 1 lit. a), b), c) i e) i wnoszący odwołanie, pomimo poinformowania go o tym przez izbę odwoławczą, nie uzupełni braków w terminie wskazanym w tym celu przez izbę odwoławczą;
 - d) jeżeli uzasadnienie nie zostało złożone w terminie czterech miesięcy od daty powiadomienia o decyzji, od której służy odwołanie;
 - e) jeżeli uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 22 ust. 1 lit. a) i b) i wnoszący odwołanie, pomimo poinformowania go o tym przez izbę odwoławczą, nie uzupełni braków w terminie wskazanym w tym celu przez izbę odwoławczą lub nie przedłoży tłumaczenia uzasadnienia w ciągu jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego uzasadnienia zgodnie z art. 22 ust. 2.
2. Jeżeli odwołanie wydaje się niedopuszczalne, przewodniczący izby odwoławczej, której przydzielono sprawę zgodnie z art. 35 ust. 1, może zwrócić się do izby odwoławczej o niezwłoczne przyjęcie decyzji o dopuszczalności odwołania przed powiadomieniem pozwanego o odwołaniu lub o uzasadnieniu, w zależności od przypadku.
3. Izba odwoławcza uznaje odwołanie za niewniesione, jeżeli opłata za odwołanie została uiszczona po upływie terminu określonego w art. 60 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009. W takim przypadku zastosowanie ma ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 24

Odpowiedź

1. W postępowaniu *inter partes* pozwany może złożyć odpowiedź w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o uzasadnieniu złożonym przez wnoszącego odwołanie. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może zostać przedłużony na uzasadniony wniosek pozwanego.
2. Odpowiedź musi zawierać nazwę (imię i nazwisko) i adres pozwanego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 oraz musi być odpowiednio zgodna z warunkami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. b), c) i d), art. 22 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 22 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 25

Odwołanie wzajemne

1. Jeżeli pozwany wnosi o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji z powodów niepodniesionych w odwołaniu, zgodnie z art. 60 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, takie odwołanie wzajemne składa się w terminie składania odpowiedzi zgodnie z art. 24 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.
2. Odwołanie wzajemne składa się w dokumencie odrębnym od odpowiedzi.
3. Odwołanie wzajemne zawiera nazwę (imię i nazwisko) i adres pozwanego zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 oraz jest odpowiednio zgodne z warunkami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. b)–e) i art. 22 niniejszego rozporządzenia.
4. Odwołanie wzajemne odrzuca się jako niedopuszczalne w którymkolwiek z następujących przypadków:
 - a) jeżeli nie zostało złożone w terminie wyznaczonym w ust. 1;
 - b) jeżeli nie zostało złożone zgodnie z wymogami określonymi w ust. 2 albo w art. 21 ust. 1 lit. d);
 - c) jeżeli nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 3, i pozwany, pomimo poinformowania go o tym przez izbę odwoławczą, nie uzupełni braków w terminie wskazanym w tym celu przez izbę odwoławczą lub nie przedłoży tłumaczenia odwołania wzajemnego i odpowiedniego uzasadnienia w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginału.
5. Wnoszący odwołanie zostaje wezwany do przedstawienia uwag w przedmiocie odwołania wzajemnego złożonego przez pozwanego w ciągu dwóch miesięcy od daty powiadomienia o nim wnoszącego odwołanie. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może zostać przedłużony przez izbę odwoławczą na uzasadniony wniosek wnoszącego odwołanie. Art. 26 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 26

Replika i duplika w postępowaniu *inter partes*

1. Na uzasadniony wniosek wnoszącego odwołanie złożony w terminie dwóch tygodni od otrzymania powiadomienia o odpowiedzi izba odwoławcza może, zgodnie z art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zezwolić wnoszącemu odwołanie na uzupełnienie uzasadnienia repliką w terminie wskazanym przez izbę odwoławczą.
2. W takim przypadku izba odwoławcza zezwala również pozwanemu na uzupełnienie odpowiedzi dupliką w terminie wskazanym przez izbę odwoławczą.

Artykuł 27

Rozpatrywanie odwołania

1. W postępowaniu *ex parte* i w odniesieniu do tych towarów lub usług, które stanowią przedmiot odwołania, izba odwoławcza, zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, proceduje zgodnie z art. 37 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeżeli powołuje się na podstawy odrzucenia zgłoszenia znaku towarowego, które nie zostały wcześniej przywołane w decyzji, od której służy odwołanie, w zastosowaniu tego przepisu.
2. W postępowaniu *inter partes* rozpatrywanie odwołania i, w stosownych przypadkach, odwołania wzajemnego, ogranicza się do podstaw powołanych w uzasadnieniu i, w stosownych przypadkach, w odwołaniu wzajemnym. Izba odwoławcza rozpatruje kwestie prawne niepodniesione przez strony tylko wtedy, gdy dotyczą one istotnych wymogów proceduralnych lub zachodzi konieczność ich rozwiązania w celu zapewnienia prawidłowego stosowania rozporządzenia (WE) nr 207/2009 po uwzględnieniu stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony.

3. Rozpatrywanie odwołania obejmuje również następujące roszczenia lub wnioski, jeżeli zostały one podniesione w uzasadnieniu odwołania lub, w zależności od przypadku, w odwołaniu wzajemnym, i jeżeli zostały one podniesione w odpowiednim terminie w postępowaniu przed instancją Urzędu, która przyjęła decyzję, od której służy odwołanie:

- a) odróżniający charakter nabyty w następstwie używania, o czym mowa w art. 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- b) rozpoznawalność wcześniejszego znaku towarowego na rynku nabyta w następstwie używania do celów art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) dowód używania zgodnie z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

4. Zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 izba odwoławcza może przyjąć stan faktyczny lub dowody przedstawione jej po raz pierwszy tylko wtedy, gdy stan faktyczny lub dowody spełniają następujące wymagania:

- a) *prima facie* mogą one mieć znaczenie wyniku sprawy; oraz
- b) nie zostały one przedstawione w odpowiednim czasie z istotnych przyczyn, w szczególności jeżeli stanowią one jedynie uzupełnienie istotnych faktów i dowodów, które zostały już przedłożone w odpowiednim czasie, lub zostały one złożone w celu zakwestionowania ustaleń poczynionych lub zbadanych w pierwszej instancji z własnej inicjatywy w decyzji, od której służy odwołanie.

5. Izba odwoławcza, najpóźniej w decyzji w sprawie odwołania i, w zależności od przypadku, odwołania wzajemnego, podejmuje decyzje w sprawie wniosków o ograniczenie, podział lub częściowe zrzeczenie się spornego znaku zgłoszonych w toku postępowania odwoławczego przez zgłaszającego lub właściciela zgodnie z art. 43, 44 lub 50 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli izba odwoławcza zgadza się na ograniczenie, podział lub częściowe zrzeczenie się, niezwłocznie informuje o tym odpowiednio departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru oraz departamenty zajmujące się równoległymi postępowaniami dotyczącymi tego samego znaku.

Artykuł 28

Przekazywanie informacji przez izbę odwoławczą

1. Informacje przekazywane przez izbę odwoławczą w toku rozpatrywania odwołania lub w celu ułatwienia polubownego rozstrzygnięcia postępowania są przygotowywane przez sprawozdawcę i podpisywane przez sprawozdawcę w imieniu izby odwoławczej w porozumieniu z przewodniczącym izby odwoławczej.

2. Jeżeli izba odwoławcza przekazuje stronom informacje dotyczące wstępnej opinii w sprawie okoliczności faktycznych lub prawnych, izba odwoławcza oświadcza, że nie jest związana taką informacją.

Artykuł 29

Opinia dotycząca kwestii ogólnych

Izba odwoławcza może, z własnej inicjatywy lub na uzasadniony pisemny wniosek dyrektora wykonawczego Urzędu, wezwać dyrektora wykonawczego do wydania opinii w sprawie kwestii ogólnych powstałych w toku postępowania przed izbą. Strony są uprawnione do przedłożenia uwag odnośnie do opinii dyrektora wykonawczego.

Artykuł 30

Ponowne badanie podstaw bezwzględnych

1. Jeżeli w postępowaniu *ex parte* izba odwoławcza uzna, że bezwzględna podstawa odmowy rejestracji może mieć zastosowanie do towarów lub usług wymienionych w zgłoszeniu znaku towarowego, które nie stanowią części przedmiotu odwołania, informuje ona o tym eksperta odpowiedzialnego za rozpatrzenie tego zgłoszenia, który może podjąć decyzję o ponownym badaniu zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w odniesieniu do tych towarów lub usług.

2. Jeżeli przedmiotem odwołania jest decyzja Wydziału Sprzeciwów, izba odwoławcza może, w drodze uzasadnionej decyzji tymczasowej oraz nie naruszając przepisów art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiesić postępowanie odwoławcze i przekazać zaskarżone zgłoszenie ekspertowi odpowiedzialnemu za jego zbadanie z zaleceniem ponownego zbadania zgodnie z art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeżeli uzna, że bezwzględna podstawa odmowy rejestracji ma zastosowanie do niektórych lub wszystkich towarów lub usług wymienionych w zgłoszeniu znaku towarowego.

3. Jeżeli zaskarżone zgłoszenie zostaje przekazane zgodnie z ust. 2., ekspert niezwłocznie informuje izbę odwoławczą, czy wszczęte zostało ponowne badanie zaskarżonego zgłoszenia, czy też nie. Jeżeli badanie zostało ponownie wszczęte, postępowanie odwoławcze pozostaje zawieszony do czasu wydania decyzji przez eksperta i, w przypadku gdy zaskarżone zgłoszenie zostanie odrzucone w całości lub w części, do czasu uprawomocnienia decyzji eksperta w tej sprawie.

Artykuł 31

Rozpatrywanie odwołania w trybie pilnym

1. Na uzasadniony wniosek wnoszącego odwołanie lub pozwanego i po wysłuchaniu drugiej strony izba odwoławcza może zdecydować, ze względu na szczególnie pilny charakter oraz okoliczności sprawy, o rozpatrzeniu odwołania w trybie pilnym, nie naruszając przepisów art. 23 i 26, w tym przepisów dotyczących terminów.

2. Wniosek o rozpatrzenie odwołania w trybie pilnym można złożyć w dowolnej chwili w trakcie postępowania odwoławczego. Składa się go w odrębnym dokumencie i dołącza się do niego dowody potwierdzające pilność i szczególne okoliczności danej sprawy.

Artykuł 32

Treść formalna decyzji izby odwoławczej

Decyzja izby odwoławczej zawiera:

- a) oświadczenie o tym, że została ona wydana przez izby odwoławcze;
- b) datę przyjęcia decyzji;
- c) nazwy (nazwiska) stron i ich pełnomocników;
- d) numer odwołania, do którego się odnosi, oraz wskazanie decyzji, od której służy odwołanie, zgodnie z wymogami określonymi w art. 21 ust. 1 lit. d);
- e) wskazanie składu izby odwoławczej;
- f) imiona i nazwiska oraz, nie naruszając przepisów art. 39 ust. 5, podpisy przewodniczącego i członków, którzy wzięli udział w przyjęciu decyzji, w tym informację o tym, kto był sprawozdawcą w danej sprawie, lub w przypadku decyzji wydanej przez jednego członka – imię i nazwisko oraz podpis członka, który przyjął decyzję;
- g) imię i nazwisko oraz podpis sekretarza lub, w stosownych przypadkach, członka sekretariatu podpisującego w imieniu sekretarza;
- h) streszczenie stanu faktycznego i argumentów przedstawionych przez strony;
- i) oświadczenie o powodach wydania decyzji;
- j) orzeczenie izby odwoławczej, w razie potrzeby wraz z decyzją w sprawie kosztów.

Artykuł 33

Zwrot opłaty za odwołania

Opłatę za odwołanie zwraca się na mocy orzeczenia izby odwoławczej w jednym z następujących przypadków:

- a) jeżeli odwołanie uznaje się za niewniesione zgodnie z art. 60 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- b) jeżeli instancja decyzyjna Urzędu, która przyjęła zaskarżoną decyzję, zmienia decyzję zgodnie z art. 61 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub uchyła zaskarżoną decyzję w zastosowaniu art. 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) jeżeli w następstwie ponownego zbadania sprawy w rozumieniu art. 40 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, na zalecenie izby odwoławczej zgodnie z art. 30 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, zaskarżone zgłoszenie zostało odrzucone prawomocną decyzją eksperta i odwołanie stało się w ten sposób bezprzedmiotowe;
- d) jeżeli izba odwoławcza uzna taki zwrot za słuszny z powodu istotnego naruszenia zasad proceduralnych.

Artykuł 34

Zmiana i uchylenie decyzji, od której służy odwołanie

1. Jeżeli w postępowaniu *ex parte* odwołanie nie zostanie odrzucone zgodnie z art. 23 ust. 1, izba odwoławcza składa odwołanie i uzasadnienie odwołania do instancji Urzędu, która wydała zaskarżoną decyzję, do celów art. 61 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Jeżeli instancja Urzędu, która wydała decyzję, od której służy odwołanie, zdecyduje o zmianie decyzji zgodnie z art. 61 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, informuje o tym niezwłocznie izbę odwoławczą.
3. Jeżeli instancja Urzędu, która wydała decyzję, od której służy odwołanie, wszczyna procedurę uchylenia decyzji, od której służy odwołanie, zgodnie z art. 80 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, informuje o tym niezwłocznie izbę odwoławczą do celów art. 71 niniejszego rozporządzenia. Informuje ona również niezwłocznie izbę odwoławczą o ostatecznym wyniku procedury.

Artykuł 35

Przydzielenie odwołania izbie i wyznaczenie sprawozdawcy

1. Gdy tylko odwołanie zostanie złożone, prezes izb przydziela sprawę izbie odwoławczej na podstawie obiektywnych kryteriów określonych przez prezydium izb odwoławczych, o których to kryteriach mowa w art. 136 ust. 4 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. W każdej sprawie przydzielonej izbie odwoławczej zgodnie z ust. 1, jej przewodniczący wyznacza na sprawozdawcę członka izby odwoławczej lub siebie samego.
3. Jeżeli sprawa mieści się w kompetencjach jednego członka zgodnie z art. 36 ust. 1, izba odwoławcza rozpatrująca sprawę wyznacza sprawozdawcę jako jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Jeżeli decyzja izby odwoławczej w danej sprawie została unieważniona lub zmieniona w drodze prawomocnego orzeczenia Sądu lub, w stosownych przypadkach, Trybunału Sprawiedliwości, prezes izb odwoławczych, w celu wykonania tego orzeczenia zgodnie z art. 65 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponownie przydziela daną sprawę zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu izbie odwoławczej, w której skład nie wchodzi członkowie, którzy przyjęli unieważnioną decyzję, chyba że sprawa kierowana jest do rozszerzonej izby odwoławczej („Wielka Izba”) lub unieważniona decyzja została przyjęta przez Wielką Izbę.

5. Jeżeli od tej samej decyzji złożono kilka odwołań, są one rozpatrywane w ramach tego samego postępowania. Jeżeli odwołania z udziałem tych samych stron składane są od oddzielnych decyzji dotyczących tego samego znaku lub występują w nich inne istotne wspólne elementy faktyczne i prawne, odwołania te mogą być za zgodą stron rozpatrywane w połączonych postępowaniach.

Artykuł 36

Sprawy w kompetencji jednego członka

1. Izba odwoławcza prowadząca sprawę może wyznaczyć jednego członka w rozumieniu art. 135 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 do celów następujących decyzji:

- a) decyzje na podstawie art. 23;
- b) decyzje zamykające postępowanie odwoławcze w następstwie wycofania, odrzucenia, zrzeczenia się lub unieważnienia spornego lub wcześniejszego znaku;
- c) decyzje zamykające postępowanie odwoławcze w następstwie wycofania sprzeciwu, wycofania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie albo wycofania odwołania;
- d) decyzje w sprawach środków zgodnie z art. 79d ust. 1 i art. 80 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, pod warunkiem że sprostowanie lub, w odpowiednim przypadku, uchylenie decyzji w sprawie odwołania dotyczy decyzji przyjętych przez jednego członka;
- e) decyzje na podstawie art. 81 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- f) decyzje na podstawie art. 85 ust. 3, 4 i 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- g) decyzje w sprawie odwołań od decyzji w postępowaniu *ex parte* przyjętej na podstawach określonych w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, które są jednoznacznie bezzasadne lub jednoznacznie zasadne.

2. Jeżeli członek uzna, że warunki określone w ust. 1 lub w art. 135 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 nie są spełnione lub przestają być spełnione, członek przekazuje sprawę z powrotem izbie odwoławczej w składzie trzech członków, przedkładając przy tym projekt decyzji zgodnie z art. 41 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 37

Przekazanie sprawy Wielkiej Izbie

1. Bez uszczerbku dla możliwości przekazania sprawy Wielkiej Izbie na mocy art. 135 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, izba odwoławcza przekazuje przydzieloną jej sprawę Wielkiej Izbie, jeżeli uzna, że musi odstąpić od wykładni stosownych przepisów podanej we wcześniejszej decyzji Wielkiej Izby, lub jeżeli uzna, że izby odwoławcze wydały rozbieżne decyzje w kwestii prawnej, która może mieć wpływ na wynik sprawy.

2. We wszystkich decyzjach dotyczących przekazania spraw odwoławczych Wielkiej Izbie przekazująca sprawę izba odwoławcza lub, w stosownych przypadkach, prezydium izb odwoławczych podają uzasadnienie przekazania; o decyzjach tych powiadamiane są strony w sprawie oraz decyzje te publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

3. Wielka Izba niezwłocznie przekazuje sprawę z powrotem do izby odwoławczej, której została ona pierwotnie przydzielona, jeżeli uzna, że warunki pierwotnego przekazania nie są spełnione lub przestały być spełnione.

4. Wnioski o wydanie uzasadnionej opinii w kwestiach prawnych na podstawie art. 128 ust. 4 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 przekazywane są Wielkiej Izbie na piśmie, wraz z określeniem kwestii prawnych, o których wykładnię się występuje, oraz ewentualnie ze stanowiskiem dyrektora wykonawczego w sprawie różnych możliwych wykładni oraz ich odpowiednich skutków prawnych i praktycznych. Wniosek publikowany jest w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

5. Jeżeli izba odwoławcza musi zdecydować w sprawie będącej przed nią w toku o takiej samej kwestii prawnej, która została już wcześniej przekazana Wielkiej Izbie zgodnie z art. 135 ust. 3 lub art. 128 ust. 4 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawieszona ona dane postępowanie do czasu przyjęcia decyzji przez Wielką Izbę lub wydania przez nią uzasadnionej opinii.

6. Grupy lub organizacje reprezentujące wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów, które mogą mieć uzasadniony interes w rozstrzygnięciu sprawy odwoławczej lub wniosku o uzasadnioną opinię wniesionych przed Wielką Izbę, mogą przedstawić uwagi na piśmie w terminie dwóch miesięcy od publikacji w Dzienniku Urzędowym Urzędu decyzji o przekazaniu sprawy lub, w stosownych przypadkach, wniosku o wydanie uzasadnionej opinii. Podmioty te nie są stronami w postępowaniu przed Wielką Izbą i pokrywają własne koszty.

Artykuł 38

Zmiana w składzie izby

1. Jeżeli po postępowaniu ustnym zmieni się skład izby odwoławczej zgodnie z art. 43 ust. 2 i 3, informuje się wszystkie strony postępowania o tym, że na wniosek jednej ze stron odbywa się ponowne postępowanie ustne przed izbą odwoławczą w jej nowym składzie. Ponowne postępowanie ustne odbywa się również na wniosek nowego członka i pod warunkiem wyrażenia zgody przez pozostałych członków izby odwoławczej.

2. Przyjęte wcześniej decyzje tymczasowe są wiążące dla nowego członka izby odwoławczej w takim samym zakresie jak dla pozostałych członków.

Artykuł 39

Obrady, głosowanie i podpisywanie decyzji

1. Sprawozdawca przedkłada pozostałym członkom izby odwoławczej projekt decyzji, która ma zostać podjęta, i ustala rozsądny termin wniesienia wobec niego sprzeciwu lub zgłoszenia zmian.

2. Izba odwoławcza zbiera się i obraduje nad podjęciem decyzji, jeżeli okazuje się, że nie wszyscy członkowie są tego samego zdania. W obradach uczestniczą wyłącznie członkowie izby odwoławczej; przewodniczący izby odwoławczej może jednak upoważnić innych urzędników, takich jak sekretarz lub tłumacze, do uczestnictwa w obradach. Obrady są i pozostają tajne.

3. Podczas obrad między członkami izby odwoławczej najpierw wysłuchuje się opinii sprawozdawcy i, jeżeli sprawozdawca nie jest przewodniczącym, przewodniczący zabiera głos jako ostatni.

4. Jeżeli niezbędne jest głosowanie, głosy oddaje się w takiej samej kolejności, z wyjątkiem tego, że przewodniczący zawsze głosuje jako ostatni. Wstrzymanie się od głosu nie jest dozwolone.

5. Wszyscy członkowie izby odwoławczej przyjmujący decyzję podpisują ją. Jednakże w przypadku gdy izba odwoławcza podjęła już ostateczną decyzję, ale jeden z jej członków jest niezdolny do działania, członek ten nie jest zastępowany, a przewodniczący podpisuje decyzję w imieniu tego członka. Jeżeli przewodniczący jest niezdolny do działania, najstarszy stażem członek izby odwoławczej, określony zgodnie z art. 43 ust. 1, podpisuje decyzję w imieniu przewodniczącego.

6. Ust. 1–5 nie mają zastosowania, jeżeli decyzja podejmowana jest przez jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i art. 36 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. W takich przypadkach decyzje są podpisywane przez jednego członka.

Artykuł 40

Przewodniczący izby odwoławczej

Przewodniczący przewodniczy izbie odwoławczej i wykonuje następujące zadania:

a) wyznacza członka izby odwoławczej, albo siebie samego, jako sprawozdawcę dla każdej sprawy przydzielonej izbie odwoławczej zgodnie z art. 35 ust. 2;

- b) wyznacza, w imieniu izby odwoławczej, sprawozdawcę jako jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- c) zwraca się do izby odwoławczej o podjęcie decyzji w sprawie dopuszczalności odwołania zgodnie z art. 23 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
- d) kieruje wstępnym badaniem sprawy prowadzonym przez sprawozdawcę zgodnie z art. 41 niniejszego rozporządzenia;
- e) przewodniczy rozprawom i postępowaniom dowodowym i podpisuje ich protokoły.

Artykuł 41

Sprawozdawca w izbie odwoławczej

1. Sprawozdawca przeprowadza wstępne badanie przydzielonego mu odwołania, przygotowuje sprawę do rozpatrzenia przez izbę odwoławczą i pod jej obrady oraz sporządza projekt decyzji, która ma zostać przyjęta przez izbę odwoławczą.
2. W związku z powyższym sprawozdawca, w razie potrzeby i pod kierownictwem przewodniczącego izby odwoławczej, wykonuje następujące zadania:
 - a) wzywa strony do złożenia uwag zgodnie z art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - b) podejmuje decyzje w sprawie wniosków o przedłużenie terminów i, w zależności od przypadku, ustala terminy w rozumieniu art. 24 ust. 1, art. 25 ust. 5 i art. 26 niniejszego rozporządzenia, oraz w sprawie zawieszenia zgodnie z art. 71;
 - c) przygotowuje informacje zgodnie z art. 28 oraz rozprawę;
 - d) podpisuje protokoły z postępowania ustnego i postępowania dowodowego.

Artykuł 42

Sekretariat

1. Przy izbach odwoławczych zakłada się sekretariat. Sekretariat odpowiada za przyjmowanie, wysyłanie, przechowywanie i notyfikowanie wszystkich dokumentów dotyczących postępowań przed izbami odwoławczymi oraz za zestawianie odpowiednich akt.
2. Pracą sekretariatu kieruje sekretarz. Sekretarz wykonuje zadania, o których mowa w niniejszym artykule, z upoważnienia prezesa izb odwoławczych, nie naruszając przepisów ust. 3.
3. Sekretarz zapewnia, aby przestrzegane były wszystkie wymogi formalne i terminy określone w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, w niniejszym rozporządzeniu oraz w decyzjach prezydium izb odwoławczych przyjętych zgodnie z art. 136 ust. 4 lit. c) i d) rozporządzenia (WE) nr 207/2009. W związku z powyższym sekretarz wykonuje następujące zadania:
 - a) podpisuje decyzje izb odwoławczych w sprawie odwołań;
 - b) przygotowuje i podpisuje protokoły z postępowania ustnego i postępowania dowodowego;
 - c) przedkłada izbie odwoławczej, z własnej inicjatywy lub na wniosek izby odwoławczej, uzasadnione opinie w sprawie wymogów proceduralnych i formalnych, również w sprawie nieprawidłowości zgodnie z art. 23 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;
 - d) składa odwołanie zgodnie z art. 34 ust. 1 niniejszego rozporządzenia do instancji Urzędu, która wydała zaskarżoną decyzję;
 - e) zarządza, w imieniu rady odwoławczej, w przypadkach, o których mowa w art. 33 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia, zwrot opłaty za odwołanie.

4. Sekretarz, w ramach uprawnień przekazanych przez prezesa izb odwoławczych, wykonuje następujące zadania:
 - a) przydziela sprawy zgodnie z art. 35 ust. 1 i 4;
 - b) wdraża, zgodnie z art. 136 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, decyzje prezydium izb odwoławczych dotyczące prowadzenia postępowań przed izbami odwoławczymi.
5. Sekretarz może, w ramach uprawnień przekazanych przez prezydium izb odwoławczych na wniosek prezesa izb odwoławczych, wykonywać inne zadania związane z prowadzeniem postępowań odwoławczych przed izbami odwoławczymi oraz z organizacją ich pracy.
6. Sekretarz może przekazywać zadania, o których mowa w niniejszym artykule, członkowi sekretariatu.
7. Jeżeli sekretarz nie może wykonywać obowiązków w rozumieniu art. 43 ust. 4 lub jeżeli stanowisko sekretarza jest nieobsadzone, prezes izb odwoławczych wyznacza członka sekretariatu, który wykonuje zadania sekretarza podczas jego nieobecności.
8. Członkami sekretariatu kieruje sekretarz.

Artykuł 43

Porządek starszeństwa oraz zastępowanie członków i przewodniczących

1. Starszeństwo przewodniczącego i członków oblicza się od daty objęcia stanowiska określonej w akcie mianowania, lub, w razie jego braku, ustalonej przez Zarząd Urzędu. W przypadku jednakowego starszeństwa o starszeństwie decyduje wiek. Przewodniczący i członkowie, których mandat został odnowiony, zachowują dotychczasowe starszeństwo.
2. Jeżeli przewodniczący izby odwoławczej nie może wykonywać obowiązków, jest on zastępowany, na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z ust. 1, przez najstarszego stażem członka izby odwoławczej lub, jeżeli żaden z członków tej izby odwoławczej nie jest dostępny, przez najstarszego stażem spośród innych członków izb odwoławczych.
3. Jeżeli członek izby odwoławczej nie może wykonywać obowiązków, jest on zastępowany, na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z ust. 1, przez najstarszego stażem członka izby odwoławczej lub, jeżeli żaden z członków tej izby odwoławczej nie jest dostępny, przez najstarszego stażem spośród innych członków izb odwoławczych.
4. Do celów ust. 2 i 3 przewodniczący i członkowie izb odwoławczych są uznawani za niemogących wykonywać obowiązków w przypadku urlopu, choroby, obowiązków, przed którymi nie można się uchylić, lub wyłączenia zgodnie z art. 137 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i art. 35 ust. 4 niniejszego rozporządzenia. Uznaje się również, że przewodniczący nie może wykonywać obowiązków, jeżeli pełni on *ad interim* obowiązki prezesa izb odwoławczych zgodnie z art. 47 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli stanowisko przewodniczącego lub członka pozostaje nieobsadzone, ich funkcje są wykonywane *ad interim* zgodnie z przepisami w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu dotyczącymi zastępowania.
5. Każdy członek, który uznaje siebie za niemogącego wykonywać obowiązków, informuje o tym niezwłocznie przewodniczącego danej izby odwoławczej. Każdy przewodniczący, który uznaje siebie za niemogącego wykonywać obowiązków, informuje o tym niezwłocznie jednocześnie swojego zastępcę, określonego zgodnie z ust. 2, oraz prezesa izb odwoławczych.

Artykuł 44

Wyłączenie i wniosek o wyłączenie

1. Przed podjęciem decyzji przez izbę odwoławczą zgodnie z art. 137 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, przewodniczący lub dany członek zostaje wezwany do przedstawienia uwag w kwestii istnienia przyczyny uzasadniającej wyłączenie lub wniosek o wyłączenie.

2. Jeżeli rada odwoławcza dowie się, że źródeł innych niż dany członek lub strona postępowania, o ewentualnej przyczynie uzasadniającej wyłączenie lub wniosek o wyłączenie na podstawie art. 137 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zastosowanie ma procedura określona w art. 137 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

3. Postępowanie zawiesza się do czasu podjęcia decyzji w sprawie działania, które ma zostać podjęte na podstawie art. 137 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 45

Wielka Izba

1. Listę zawierającą nazwiska wszystkich członków izb odwoławczych innych niż prezes izb odwoławczych i przewodniczący poszczególnych izb odwoławczych, na potrzeby losowania członków Wielkiej Izby w systemie rotacji, o którym mowa w art. 136a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, sporządza się w porządku starszeństwa określonym zgodnie z art. 43 ust. 1 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli odwołanie zostało przekazane Wielkiej Izbie zgodnie z art. 135 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, w skład Wielkiej Izby wchodzi sprawozdawca wyznaczony przed przekazaniem sprawy.

2. Art. 40 stosuje się do prezesa izb odwoławczych działającego w charakterze przewodniczącego Wielkiej Izby. Art. 41 stosuje się do sprawozdawcy Wielkiej Izby.

3. Jeżeli prezes izb odwoławczych nie może wykonywać obowiązków przewodniczącego Wielkiej Izby, prezesa izb odwoławczych zastępuje w tej funkcji oraz, w stosownych przypadkach, w funkcji sprawozdawcy Wielkiej Izby, najstarszy stażem przewodniczący izby odwoławczej na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z art. 43 ust. 1. Jeżeli członek wielkiej izby nie może wykonywać obowiązków, członka tego zastępuje inny członek izb odwoławczych wyznaczony zgodnie z art. 136a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i ust. 1 niniejszego artykułu. Art. 43 ust. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

4. Wielka Izba nie obraduje ani nie głosuje w sprawie oraz nie odbywają się postępowania ustne przed Wielką Izbą, jeżeli nie jest obecnych siedmiu jej członków, w tym przewodniczący i sprawozdawca.

5. Art. 39 ust. 1–5 stosuje się do obrad i głosowania w Wielkiej Izbie. W przypadku równego podziału głosów decyduje głos przewodniczącego.

6. Art. 32 stosuje się do decyzji Wielkiej Izby i odpowiednio do jej uzasadnionych opinii w rozumieniu art. 128 ust. 4 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 46

Prezydium izb odwoławczych

1. Prezydium izb odwoławczych wykonuje następujące zadania:

- a) decyduje w sprawie składu izb odwoławczych;
- b) określa obiektywne kryteria przydzielania izbom odwoławczym odwołań i rozstrzyga wszelkie konflikty dotyczące ich stosowania;
- c) na wniosek prezesa izb odwoławczych określa wymagania w zakresie wydatków izb odwoławczych w celu sporządzenia preliminarza wydatków Urzędu;
- d) określa swój regulamin wewnętrzny;
- e) określa zasady rozpatrywania wyłączenia i wniosków o wyłączenia członków zgodnie z art. 137 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;

- f) określa instrukcje robocze dla sekretariatu;
- g) przyjmuje wszelkie inne środki w ramach wykonywania swoich funkcji polegających na określaniu zasad i organizacji pracy izb odwoławczych zgodnie z art. 135 ust. 3 lit. a) i art. 136 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Prezydium może prowadzić ważne obrady pod warunkiem obecności co najmniej dwóch trzecich jego członków, w tym przewodniczącego prezydium i połowy przewodniczących izb odwoławczych, w razie potrzeby po zaakrągleniu w górę. Decyzje prezydium podejmowane są większością głosów. W przypadku równego podziału głosów decyduje głos przewodniczącego.
3. Decyzje przyjmowane przez prezydium zgodnie z art. 43 ust. 1, art. 45 ust. 1 oraz ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

Artykuł 47

Prezes izb odwoławczych

1. Jeżeli prezes izb odwoławczych nie może wykonywać obowiązków w rozumieniu art. 43 ust. 4, funkcje kierownicze i organizacyjne powierzone prezesowi izb odwoławczych na mocy art. 136 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wykonuje najstarszy stażem przewodniczący izby odwoławczej na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z art. 43 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.
2. Jeżeli stanowisko prezesa izb odwoławczych pozostaje nieobsadzone, obowiązki prezesa wykonuje *ad interim* najstarszy stażem przewodniczący izby odwoławczej na podstawie starszeństwa określonego zgodnie z art. 43 ust. 1.

Artykuł 48

Zastosowanie do postępowania odwoławczego przepisów odnoszących się do innych postępowań

Jeżeli w niniejszym tytule nie przewidziano inaczej, przepisy odnoszące się do postępowania przed instancją Urzędu, która wydała decyzję, od której służy odwołanie, stosuje się odpowiednio do postępowania odwoławczego.

TYTUŁ VI

POSTĘPOWANIE USTNE I POSTĘPOWANIE DOWODOWE

Artykuł 49

Wezwania do postępowania ustnego

1. Strony wzywa się na postępowanie ustne, przewidziane w art. 77 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, i zwraca się ich uwagę na przepisy ust. 3 niniejszego artykułu.
2. Wydając wezwanie, Urząd zwraca się, w razie konieczności, do stron o dostarczenie wszelkich odpowiednich informacji i dokumentów przed rozprawą. Urząd może wezwać strony do skoncentrowania się podczas postępowania ustnego na jednej lub określonej liczbie konkretnych kwestii. Może także zaoferować stronom możliwość wzięcia udziału w postępowaniu ustnym za pośrednictwem wideokonferencji lub innych środków technicznych.
3. Jeżeli strona, która została prawidłowo wezwana na postępowanie ustne przed Urzędem, nie zjawi się na wezwanie, postępowanie można prowadzić bez tej strony.
4. Urząd zapewnia, aby sprawa była przygotowana do rozstrzygnięcia w chwili zamknięcia postępowania ustnego, chyba że zaistnieją szczególne przeciwwskazania.

Artykuł 50

Języki postępowania ustnego

1. Postępowanie ustne przeprowadza się w języku postępowania, chyba że strony uzgodnią użycie innego języka urzędowego Unii.
2. Urząd może komunikować się w postępowaniu ustnym w innym języku urzędowym Unii i może na żądanie upoważnić do tego stronę, jeżeli możliwe jest zapewnienie tłumaczenia symultanicznego na język postępowania. Koszty tłumaczenia symultanicznego są ponoszone przez stronę składającą wniosek lub przez Urząd, w zależności od przypadku.

Artykuł 51

Przesłuchanie stron, świadków lub biegłych oraz oględziny

1. Jeżeli Urząd uznaje za niezbędne przesłuchanie stron, świadków lub biegłych lub przeprowadzenie oględzin, podejmuje w tym celu tymczasową decyzję, przedstawiając środki, za pomocą których zamierza zebrać dowód, odpowiednie fakty do udowodnienia oraz datę, godzinę i miejsce przesłuchań lub oględzin. Jeżeli o przesłuchanie świadków lub biegłych wystąpi jedna ze stron, Urząd określa w swojej decyzji termin, w którym strona ta musi zawiadomić Urząd o nazwiskach i adresach świadków lub biegłych.
2. Wezwanie stron, świadków lub biegłych do złożenia zeznań zawiera:
 - a) wyciąg z decyzji, o której mowa w ust. 1, wskazujący datę, godzinę oraz miejsce zarządzonego przesłuchania oraz przedstawiający stan faktyczny, co do którego strony, świadkowie i biegli mają być przesłuchiwani;
 - b) nazwy (nazwiska) stron postępowania i szczegółowe informacje o prawach, do których świadkowie lub biegli mogą się odwołać zgodnie z art. 54 ust. 2–5.

W wezwaniu oferuje się także świadkom lub biegłym możliwość wzięcia udziału w postępowaniu ustnym za pośrednictwem wideokonferencji lub innych środków technicznych.

3. Art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 52

Powołanie biegłych i ich opinie

1. Urząd decyduje o formie, w jakiej biegli mają przedłożyć opinię.
2. Warunki powołania biegłego zawierają:
 - a) dokładny opis zadania biegłego;
 - b) termin określony na przedłożenie opinii przez biegłego;
 - c) nazwy (nazwiska) stron postępowania;
 - d) szczegółowe informacje o prawach, do których biegli mogą się odwołać zgodnie z art. 54 ust. 2, 3 i 4.
3. Jeżeli powołany został biegły, opinię biegłego składa się w języku postępowania lub dołącza się do niej tłumaczenie na ten język. Kopię opinii pisemnej i w razie potrzeby jej tłumaczenie przedkłada się stronom.
4. Strony mogą wnieść sprzeciw wobec powołania biegłego na podstawie jego niekompetencji lub na takich samych podstawach, na których można wnieść sprzeciw w odniesieniu do eksperta lub członka wydziału lub izby odwoławczej zgodnie z art. 137 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Sprzeciw wobec powołania biegłego składa się w języku postępowania lub dołącza się do niego tłumaczenie na ten język. O sprzeciwie orzeka odpowiedni departament Urzędu.

*Artykuł 53***Protokoły z postępowania ustnego**

1. Z postępowania ustnego lub dowodowego ustnego sporządza się protokół zawierający:
 - a) numer sprawy, której dotyczy postępowanie ustne, i datę postępowania ustnego;
 - b) nazwiska obecnych urzędników Urzędu, stron, pełnomocników stron oraz świadków i biegłych;
 - c) zgłoszenia i wnioski stron;
 - d) środki dowodowe;
 - e) w stosownych przypadkach, zarządzenia lub decyzje wydane przez Urząd.
2. Protokół dołącza się do akt zgłoszenia lub rejestracji danego unijnego znaku towarowego. Przesyła się go stronom.
3. Jeżeli rejestrowane jest nagranie postępowania ustnego lub dowodowego przed Urzędem, nagranie zastępuje protokół i ust. 2 stosuje się odpowiednio.

*Artykuł 54***Koszty przeprowadzenia dowodu w postępowaniu ustnym**

1. Postępowanie dowodowe przed Urzędem może być uzależnione od wniesienia przez stronę, która wnioskuje o przeprowadzenie dowodu, kaucji w wysokości ustalonej na podstawie oszacowania kosztów.
2. Świadcowie i biegli, którzy zostali wezwani przez Urząd i stawiają się przed nim, są uprawnieni do otrzymania zwrotu uzasadnionych kosztów przejazdu i pobytu, jeżeli koszty takie zostały poniesione. Urząd może przyznać zaliczkę na poczet takich kosztów.
3. Świadcowie uprawnieni do zwrotu kosztów zgodnie z ust. 2 mają ponadto prawo do stosownego odszkodowania za utracony zarobek, a biegli mają prawo do wynagrodzenia za swoją pracę. Środki te wypłacane są świadkom i biegłym po wypełnieniu ich obowiązków i zadań, jeżeli ci świadkowie i biegli zostali wezwani przez Urząd z jego własnej inicjatywy.
4. Kwoty oraz zaliczki na poczet kosztów wypłacane zgodnie z ust. 1, 2 i 3, ustalane są przez dyrektora wykonawczego i publikowane w Dzienniku Urzędowym Urzędu. Kwoty oblicza się na podstawie określonej w Regulaminie pracowniczym urzędników Unii Europejskiej i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽¹⁾ i w jego załączniku VII.
5. Odpowiedzialność za wypłacenie kwot zgodnie z ust. 1–4 leży po stronie:
 - a) Urzędu, jeżeli wezwał świadków lub biegłych z własnej inicjatywy;
 - b) zainteresowanej strony, jeżeli strona ta wnioskuje o przesłuchanie świadków i biegłych, z zastrzeżeniem decyzji dotyczącej podziału oraz ustalenia kosztów zgodnie z art. 85 i 86 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz art. 18 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Strona ta zwraca Urzędowi wszystkie odpowiednio wypłacone zaliczki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

*Artykuł 55***Badanie dowodów pisemnych**

1. Urząd bada wszelkie dowody przekazane lub uzyskane w toczącym się przed nim postępowaniu w zakresie niezbędnym do podjęcia decyzji w danym postępowaniu.
2. Dokumenty lub inne dowody zawiera się w załącznikach do wniosku, które numeruje się kolejno. Składany wniosek zawiera indeks określający dla każdego dokumentu lub załączonego dowodu:
 - a) numer załącznika;
 - b) krótki opis dokumentu lub dowodu oraz, w stosownych przypadkach, liczbę stron;
 - c) numer strony we wniosku, na której wspomina się o dokumencie lub dowodzie.Strona składająca dokument może również wskazać w indeksie załączników, które konkretne części dokumentu mają służyć poparciu argumentów.
3. Jeżeli wniosek lub jego załączniki nie spełniają wymagań określonych w ust. 2, Urząd może wezwać stronę składającą dowód do uzupełnienia braków w terminie wyznaczonym przez Urząd.
4. Jeżeli braki nie zostaną uzupełnione w terminie wyznaczonym przez Urząd i Urząd nadal nie może wyraźnie określić, do którego uzasadnienia lub zarzutu odnosi się dany dokument lub dowód, dokument ten lub dowód ten nie są brane pod uwagę.

TYTUŁ VII

POWIADOMIENIA DOKONYWANE PRZEZ URZĄD*Artykuł 56***Przepisy ogólne dotyczące powiadomień**

1. W postępowaniu przed Urzędem powiadomienia dokonywane przez Urząd muszą być zgodne z art. 75 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i polegają na przekazaniu notyfikowanego dokumentu zainteresowanym stronom. Przekazanie może nastąpić poprzez zapewnienie dostępu elektronicznego do danego dokumentu.
2. Powiadomień dokonuje się za pomocą jednego z następujących środków:
 - a) środki elektroniczne zgodnie z art. 57;
 - b) poczta lub kurier zgodnie z art. 58;
 - c) powiadomienie publiczne zgodnie z art. 59.
3. Jeżeli odbiorca wskazał w danych kontaktowych do korespondencji środki elektroniczne, Urząd ma wybór między tymi środkami a powiadomieniem za pośrednictwem poczty lub kuriera.

*Artykuł 57***Powiadomienie za pośrednictwem środków elektronicznych**

1. Powiadomienie za pośrednictwem środków elektronicznych obejmuje transmisje za pomocą kabla, drogi radiowej, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych, w tym internetu.
2. Dyrektor wykonawczy określa szczegółowe kwestie dotyczące konkretnych środków elektronicznych, sposobu ich używania oraz terminu powiadamiania za pośrednictwem środków elektronicznych.

*Artykuł 58***Powiadomienie za pośrednictwem poczty lub kuriera**

1. Niezależnie od art. 56 ust. 3, o decyzjach, od których służy odwołanie w wyznaczonym terminie, wezwaniach do stawienia się i innych dokumentach określonych przez dyrektora wykonawczego powiadamia się pocztą kurierską lub przesyłką poleconą, w obu przypadkach z potwierdzeniem odbioru. Wszelkie inne powiadomienia przesyła się pocztą kurierską lub przesyłką poleconą, z potwierdzeniem odbioru lub bez, lub zwykłą pocztą.
2. Niezależnie od art. 56 ust. 3, powiadomienia, których adresaci nie mają miejsca zamieszkania ani głównego miejsca prowadzenia działalności lub rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym („EOG”) i nie wyznaczyli pełnomocnika zgodnie z wymogiem w art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wysyła się przez nadanie dokumentu wymagającego powiadomienia zwykłą pocztą.
3. Jeżeli powiadomienie wysyłane jest pocztą kurierską lub przesyłką poleconą, z potwierdzeniem odbioru lub bez, jest ono uznawane za doręczone do adresata dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą, chyba że list nie doszedł do adresata lub doszedł do niego dopiero w późniejszym terminie. W przypadku sporu do Urzędu należy określić, czy list dotarł do miejsca docelowego, oraz ustalenie daty doręczenia adresatowi, zależnie od przypadku.
4. Powiadomienie pocztą kurierską lub przesyłką poleconą uznaje się za doręczone, nawet jeżeli adresat odmówił przyjęcia listu.
5. Powiadomienie zwykłą pocztą uznaje się za dokonane dziesiątego dnia po wysłaniu go pocztą.

*Artykuł 59***Powiadomienie publiczne za pośrednictwem ogłoszenia publicznego**

Jeżeli określenie adresu odbiorcy jest niemożliwe lub jeżeli powiadomienie po co najmniej jednej próbie powiadomienia zgodnie z art. 56 ust. 2 lit. a) i b) okazało się niemożliwe, powiadomienia dokonuje się poprzez ogłoszenie publiczne.

*Artykuł 60***Powiadomienie pełnomocników**

1. Jeżeli został wyznaczony pełnomocnik lub jeżeli zgłaszający wymieniony jako pierwszy we wspólnym zgłoszeniu uważany jest za wspólnego pełnomocnika zgodnie z art. 73 ust. 1, powiadomienia kieruje się do tego wyznaczonego lub wspólnego pełnomocnika.
2. Jeżeli jedna strona wyznaczyła kilku pełnomocników, powiadomienia dokonuje się zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Jeżeli kilka stron wyznaczyło wspólnego pełnomocnika, wystarczające jest jedno powiadomienie wspólnego pełnomocnika.
3. Powiadomienia lub inne informacje przesyłane przez Urząd do należycie upoważnionego pełnomocnika mają takie same skutki, jak gdyby były adresowane do osoby reprezentowanej.

*Artykuł 61***Nieprawidłowości w powiadomieniu**

W przypadku gdy dokument dotarł do adresata, a Urząd nie jest w stanie udowodnić, że został on należycie powiadomiony lub jeżeli przepisy odnoszące się do jego powiadomienia nie były przestrzegane, dokument uznaje się za doręczony z datą ustaloną jako data otrzymania powiadomienia.

*Artykuł 62***Powiadamianie o dokumentach w przypadku kilku stron**

O dokumentach pochodzących od stron powiadamia się co do zasady pozostałe strony. Powiadomienie nie jest konieczne, jeżeli dokument nie zawiera żadnych nowych roszczeń i możliwe jest orzeczenie w sprawie.

TYTUŁ VIII

KOMUNIKACJA PISEMNA ORAZ FORMULARZE*Artykuł 63***Komunikacja z Urzędem w formie pisemnej lub za pośrednictwem innych środków**

1. Wnioski o rejestrację unijnego znaku towarowego oraz pozostałe wnioski przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, a także wszystkie inne dokumenty kierowane do Urzędu, przekazuje się w następujący sposób:
 - a) poprzez przekazanie dokumentu środkami elektronicznymi, w których wskazanie nazwiska wysyłającego uznaje się za równoważne podpisowi;
 - b) poprzez przekazanie Urzędowi podpisanego oryginału odpowiedniego dokumentu za pośrednictwem poczty lub kuriera.
2. W postępowaniu przed Urzędem datę doręczenia dokumentu do Urzędu uznaje się za datę dokonania zgłoszenia lub złożenia dokumentu.
3. Jeżeli dokumenty otrzymane środkami elektronicznymi są niekompletne lub nieczytelne lub jeżeli Urząd ma poważne wątpliwości co do dokładności transmisji, Urząd powiadamia o tym nadawcę i wzywa go, w terminie wyznaczonym przez Urząd, do ponownego przesłania oryginału lub przesłania go zgodnie z ust. 1 lit. b). Jeżeli powyższe żądanie zostaje spełnione we wskazanym terminie, datę odbioru ponownie przesłanego dokumentu lub doręczenia oryginału uznaje się za datę doręczenia pierwotnego dokumentu. Jednakże jeżeli nieprawidłowość dotyczy określenia daty zgłoszenia na potrzeby rejestracji znaku towarowego, zastosowanie mają przepisy dotyczące daty zgłoszenia. Jeżeli powyższe żądanie nie zostanie spełnione we wskazanym terminie, dokument uznaje się za niedoręczony.

*Artykuł 64***Załączniki do dokumentów przesłanych za pośrednictwem poczty lub kuriera**

1. Załączniki do dokumentów można składać na nośnikach danych zgodnie ze specyfikacjami technicznymi określonymi przez dyrektora wykonawczego.
2. Jeżeli strona składa dokument wraz z załącznikami zgodnie z art. 63 ust. 1 lit. b) w postępowaniu z udziałem więcej niż jednej strony, strona ta musi złożyć tyle egzemplarzy załączników, ile jest stron w postępowaniu. Załączniki indeksuje się zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 55 ust. 2.

*Artykuł 65***Formularze**

1. Urząd udostępnia publicznie i nieodpłatnie formularze, które można wypełniać online, do celów:
 - a) zgłoszenia unijnego znaku towarowego, w tym, w stosownych przypadkach, wniosku w sprawie sprawozdań z poszukiwań;

- b) wniesienia sprzeciwu;
 - c) wniesienia o stwierdzenie wygaśnięcia praw;
 - d) wniesienia o unieważnienie lub przeniesienie unijnego znaku towarowego;
 - e) wniesienia o rejestrację przeniesienia oraz formularza lub dokumentu przeniesienia, o którym mowa w art. 13 ust. 3 lit. d) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431;
 - f) wniesienia o rejestrację licencji;
 - g) wniesienia o przedłużenie unijnego znaku towarowego;
 - h) złożenia odwołania;
 - i) upoważnienia pełnomocnika w formie udzielenia pełnomocnictwa szczególnego lub ogólnego;
 - j) złożenia do Urzędu zgłoszenia międzynarodowego lub wniesienia o późniejsze wyznaczenie zgodnie z Protokołem do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, sporządzonym w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. ⁽¹⁾.
2. Strony postępowania przed Urzędem mogą także stosować:
- a) formularze opracowane na mocy Traktatu o prawie znaków towarowych lub zgodnie z zaleceniami zgromadzenia Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej;
 - b) z wyjątkiem formularza, o którym mowa w ust. 1 lit. i), formularze o tej samej treści i formie jak te, o których mowa w ust. 1.
3. Urząd udostępnia formularze, o których mowa w ust. 1, we wszystkich językach urzędowych Unii.

Artykuł 66

Informacje przekazywane przez pełnomocników

Każdy dokument skierowany do Urzędu przez należycie upoważnionego pełnomocnika wywołuje takie same skutki jak dokument pochodzący od osoby reprezentowanej.

TYTUŁ IX

TERMINY

Artykuł 67

Obliczanie i czas trwania terminów

1. Termin rozpoczyna bieg następnego dnia po dacie odpowiedniego zdarzenia, którym może być albo czynność procesowa, albo upływ innego terminu. Jeżeli nie postanowiono inaczej, w przypadku gdy czynność procesowa jest powiadomieniem, odpowiednim zdarzeniem jest doręczenie dokumentu.
2. Jeżeli termin wyrażony jest jako jeden rok lub pewna liczba lat, upływa on w danym kolejnym roku w miesiącu o tej samej nazwie i w dniu o tej samej dacie co miesiąc i dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce. Jeżeli w danym miesiącu nie ma dnia o tej samej dacie, termin upływa ostatniego dnia tego miesiąca.
3. Jeżeli termin wyrażony jest jako miesiąc lub pewna liczba miesięcy, upływa on w danym kolejnym miesiącu w dniu o tej samej dacie co dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce. Jeżeli w danym kolejnym miesiącu nie ma dnia o tej samej dacie, termin upływa ostatniego dnia tego miesiąca.

⁽¹⁾ Dz.U. L 296 z 14.11.2003, s. 22.

4. Jeżeli termin wyrażony jest jako tydzień lub pewna liczba tygodni, upływa on w danym kolejnym tygodniu w dniu o tej samej nazwie co dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce.

Artykuł 68

Przedłużenie terminu

Urząd może przedłużyć wyznaczony termin na uzasadniony wniosek, z zastrzeżeniem szczegółowych lub maksymalnych terminów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009, rozporządzeniu wykonawczym (UE) 2017/1431 lub niniejszym rozporządzeniu. Zainteresowana strona składa taki wniosek przed upływem danego terminu. Jeżeli są dwie strony lub więcej stron, Urząd może uzależnić przedłużenie terminu od zgody pozostałych stron.

Artykuł 69

Upływ terminu w szczególnych przypadkach

1. Jeżeli termin upływa w dniu, w którym Urząd nie przyjmuje dokumentów lub w dniu, w którym zwykle listy nie są dostarczane w miejscowości, w której Urząd ma swoją siedzibę, z przyczyn innych niż określone w ust. 2, termin przedłuża się do pierwszego kolejnego dnia, w którym Urząd przyjmuje dokumenty oraz w którym dostarczane są zwykle listy.
2. Jeżeli termin upływa w dniu, w którym ma miejsce powszechna przerwa w doręczaniu poczty w państwie członkowskim, w którym mieści się Urząd, lub – jeżeli dyrektor wykonawczy zezwolił na przesyłanie dokumentów środkami elektronicznymi zgodnie z art. 79b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i w zakresie, w jakim na to zezwolił – w dniu kiedy ma miejsce rzeczywiste zakłócenie dostępu Urzędu do tych środków elektronicznych, termin przedłuża się do pierwszego kolejnego dnia, w którym Urząd przyjmuje dokumenty oraz w którym dostarczane są zwykle listy lub w którym przywrócone zostanie połączenie Urzędu z tymi elektronicznymi środkami komunikacji.

TYTUŁ X

UCHYLENIE DECYZJI

Artykuł 70

Uchylenie decyzji lub wykreślenie wpisu z rejestru

1. Jeżeli Urząd stwierdzi, z urzędu lub na podstawie odpowiednich informacji przekazanych przez strony postępowania, że decyzja lub wpis w rejestrze podlegają uchyleniu zgodnie z art. 80 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd powiadamia stronę, której to dotyczy, o planowanym uchyleniu.
2. Strona, której to dotyczy, przedstawia uwagi w sprawie planowanego uchylenia w terminie wyznaczonym przez Urząd.
3. Jeżeli strona, której to dotyczy, zgadza się na planowane uchylenie lub nie przedstawi swoich uwag w terminie, Urząd uchyla decyzję lub wykreśla wpis w rejestrze. Jeżeli strona, której to dotyczy, nie zgadza się na planowane uchylenie, Urząd przyjmuje decyzję w sprawie planowanego uchylenia.
4. Jeżeli planowane uchylenie może dotyczyć więcej niż jednej strony, stosuje się odpowiednio ust. 1, 2 i 3. W takich przypadkach o uwagach zgłaszanych przez jedną ze stron zgodnie z ust. 3 powiadamia się zawsze pozostałe strony i wzywa się je do przedłożenia uwag.
5. W przypadku gdy uchylenie decyzji lub wykreślenie wpisu w rejestrze dotyczy decyzji lub wpisu, które zostały opublikowane, decyzja o uchyleniu lub wykreśleniu jest również publikowana.

6. Do uchylenia zgodnie z ust. 1–4 uprawniony jest departament lub dział, który wydał decyzję.

TYTUŁ XI

ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA

Artykuł 71

Zawieszenie postępowania

1. W odniesieniu do postępowania sprzeciwowego, postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie i postępowania odwoławczego, właściwy departament lub izba odwoławcza może zawiesić postępowanie:
 - a) z własnej inicjatywy, gdy zawieszenie jest uzasadnione okolicznościami danej sprawy;
 - b) na uzasadniony wniosek jednej ze stron w postępowaniach *inter partes*, jeżeli zawieszenie jest uzasadnione okolicznościami sprawy, z uwzględnieniem interesów stron oraz etapu postępowania.
2. Na wniosek obu stron w postępowaniach *inter partes* właściwy departament lub izba odwoławcza zawieszają postępowanie na okres, którego długość nie może przekroczyć sześciu miesięcy. Zawieszenie można przedłużyć na wniosek obu stron do maksymalnie dwóch lat.
3. Bieg wszystkich terminów odnoszących się do danego postępowania, innych niż terminy uiszczenia stosownej opłaty, ulega przerwaniu od daty zawieszenia. Nie naruszając przepisów art. 137a ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, terminy przelicza się ponownie począwszy od dnia wznowienia postępowania.
4. Jeżeli jest to właściwe w okolicznościach danej sprawy, strony mogą zostać wezwane do przedstawienia uwag odnośnie do zawieszenia lub wznowienia postępowania.

TYTUŁ XII

PRZERWANIE POSTĘPOWANIA

Artykuł 72

Wznowienie postępowania

1. Jeżeli postępowanie przed Urzędem zostało przerwane zgodnie z art. 82a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, Urząd powiadamia się o tożsamości osoby uprawnionej do kontynuowania postępowania przed nim zgodnie z art. 82a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Urząd powiadamia tę osobę i wszystkie zainteresowane strony trzecie o wznowieniu postępowania od daty wyznaczonej przez Urząd.
2. Jeżeli w terminie trzech miesięcy od początku przerwania postępowania zgodnie z art. 82a ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 Urząd nie został powiadomiony o wyznaczeniu nowego pełnomocnika, informuje zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego, że:
 - a) jeżeli zastosowanie ma art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zgłoszenie unijnego znaku towarowego uznaje się za wycofane, jeżeli informacja nie zostanie dostarczona w ciągu dwóch miesięcy od doręczenia tego powiadomienia;
 - b) jeżeli nie ma zastosowania art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, postępowanie wznawia się z udziałem zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego od dnia doręczenia tego powiadomienia.
3. Bieg terminów odnoszących się do zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego w dniu przerwania postępowania, innych niż terminy wniesienia opłat za przedłużenie, rozpoczyna się ponownie począwszy od dnia wznowienia postępowania.

TYTUŁ XIII

PEŁNOMOCNICTWO

Artykuł 73

Wyznaczenie wspólnego pełnomocnika

1. Jeżeli jest więcej niż jeden zgłaszający, a zgłoszenie unijnego znaku towarowego nie określa wspólnego pełnomocnika, za wspólnego pełnomocnika uznawany jest zgłaszający wymieniony na pierwszym miejscu we wniosku, mający miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe w EOG, lub jego pełnomocnik, jeżeli taki został wyznaczony. Jeżeli wszyscy zgłaszający są zobowiązani do wyznaczenia zawodowego pełnomocnika, za wspólnego pełnomocnika uznawany jest zawodowy pełnomocnik wymieniony na pierwszym miejscu we wniosku. Przepis ten stosuje się odpowiednio do stron trzecich działających wspólnie w celu wniesienia sprzeciwu lub wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie oraz do współwłaścicieli unijnego znaku towarowego.

2. Jeżeli w trakcie postępowania następuje przeniesienie na rzecz więcej niż jednej osoby i jeżeli osoby te nie wyznaczyły wspólnego pełnomocnika, zastosowanie ma ust. 1. Jeżeli takie wyznaczenie nie jest możliwe, Urząd wzywa te osoby do wyznaczenia wspólnego pełnomocnika w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli wezwanie to pozostaje bez odpowiedzi, Urząd sam wyznacza wspólnego pełnomocnika.

Artykuł 74

Pełnomocnictwo

1. Pracownicy, którzy reprezentują osoby fizyczne lub prawne w rozumieniu art. 92 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, oraz osoby wykonujące zawód prawnika i zawodowi pełnomocnicy wpisani na listę prowadzoną przez Urząd zgodnie z art. 93 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 składają w Urzędzie podpisane pełnomocnictwo, które włącza się do akt, zgodnie z art. 92 ust. 3 i art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wyłącznie jeżeli Urząd tego wyraźnie wymaga lub jeżeli jest kilka stron postępowania, w którym pełnomocnik występuje przed Urzędem, i druga strona wyraźnie o to wystąpi.

2. Jeżeli zgodnie z art. 92 ust. 3 lub art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wymagane jest, aby złożone zostało podpisane pełnomocnictwo, pełnomocnictwo takie może być złożone w dowolnym języku urzędowym Unii. Pełnomocnictwo może dotyczyć jednego lub większej liczby zgłoszeń lub zarejestrowanych znaków towarowych lub może mieć formę pełnomocnictwa ogólnego upoważniającego pełnomocnika do występowania we wszystkich postępowaniach przed Urzędem, w których osoba udzielająca pełnomocnictwa jest stroną.

3. Urząd wyznacza termin składania takiego pełnomocnictwa. Jeżeli pełnomocnictwo nie zostanie złożone w odpowiednim terminie, postępowanie odbywa się nadal z udziałem osoby reprezentowanej. Wszelkie czynności procesowe dokonane przez pełnomocnika, inne niż złożenie zgłoszenia, uważa się za niebyłe, jeżeli osoba reprezentowana ich nie potwierdzi w terminie wyznaczonym przez Urząd.

4. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do odwołania pełnomocnictwa.

5. Każdy pełnomocnik, którego pełnomocnictwo utraciło swą ważność, uważany jest za pełnomocnika do chwili powiadomienia Urzędu o wygaśnięciu jego pełnomocnictwa.

6. Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień pełnomocnictwa, pełnomocnictwo wobec Urzędu nie wygasa automatycznie wraz ze śmiercią osoby reprezentowanej.

7. W skierowanym do Urzędu powiadomieniu o wyznaczeniu pełnomocnika, wskazuje się nazwisko i adres prowadzenia działalności pełnomocnika zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. e) rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431. Jeżeli pełnomocnik, który został już wyznaczony, występuje przed Urzędem, posługuje się on swoim nazwiskiem oraz numerem identyfikacyjnym nadanym mu przez Urząd. Jeżeli strona wyznacza kilku pełnomocników, mogą oni, bez względu na odmiennie postanowienia ich pełnomocnictw, działać albo wspólnie, albo oddzielnie.

8. Wyznaczenie lub upoważnienie stowarzyszenia pełnomocników uważa się za powołanie każdego pełnomocnikowi, który wykonuje swoją działalność w tym stowarzyszeniu, i udzielenie mu pełnomocnictwa.

Artykuł 75

Zmiana listy zawodowych pełnomocników

1. Zgodnie z art. 93 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wpis zawodowego pełnomocnika wykreśla się automatycznie:
 - a) w przypadku śmierci lub braku zdolności do czynności prawnych zawodowego pełnomocnika;
 - b) jeżeli zawodowy pełnomocnik nie posiada już obywatelstwa państwa członkowskiego EOG, chyba że dyrektor wykonawczy przyzna odstępstwo na podstawie art. 93 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
 - c) jeżeli zawodowy pełnomocnik nie posiada już miejsca prowadzenia działalności lub zatrudnienia w EOG;
 - d) jeżeli zawodowy pełnomocnik nie posiada już uprawnień, o którym mowa w art. 93 ust. 2 lit. c) zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Urząd z własnej inicjatywy zawiesza wpis zawodowego pełnomocnika, którego uprawnienie do reprezentowania osób fizycznych lub prawnych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim, o czym mowa w art. 93 ust. 2 lit. c) zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jest zawieszona.
3. Jeżeli powody wykreślenia przestają istnieć, osoba wykreślona z listy może być ponownie wpisana na listę zawodowych pełnomocników na wniosek, do którego dołącza się świadectwo zgodnie z art. 93 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
4. Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu oraz centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej odpowiednich państw członkowskich informują niezwłocznie Urząd, jeżeli dowiadują się o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1 i 2.

TYTUŁ XIV

PROCEDURY DOTYCZĄCE MIĘDZYNARODOWEJ REJESTRACJI ZNAKÓW

Artykuł 76

Znaki wspólne i znaki certyfikujące

1. Nie naruszając przepisów art. 154 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jeżeli rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię traktowana jest jako unijny znak wspólny lub unijny znak certyfikujący zgodnie z art. 154a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, powiadomienie o tymczasowej odmowie z urzędu jest również wydawane zgodnie z art. 33 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/1431 w następujących przypadkach:
 - a) jeżeli występuje jedna z podstaw odmowy przewidzianych w art. 68 ust. 1 lub 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z ust. 3 tego artykułu, lub w art. 74c ust. 1 lub 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z ust. 3 tego artykułu;
 - b) jeżeli nie przedłożono regulaminu używania znaku zgodnie z art. 154a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.
2. Informację o zmianie regulaminu używania znaku zgodnie z art. 71 i 74f rozporządzenia (WE) nr 207/2009 publikuje się w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej.

Artykuł 77

Postępowanie sprzeciwowe

1. Jeżeli zgodnie z art. 156 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 wniesiony został sprzeciw wobec międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię, sprzeciw zawiera:
 - a) numer międzynarodowej rejestracji, przeciwko której wnoszony jest sprzeciw;

- b) wskazanie towarów lub usług wymienionych w międzynarodowej rejestracji, przeciwko której wnoszony jest sprzeciw;
- c) imię i nazwisko lub nazwę posiadacza międzynarodowej rejestracji;
- d) elementy wymagane w art. 2 ust. 2 lit. b)–h) niniejszego rozporządzenia.

2. Art. 2 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 3–10 niniejszego rozporządzenia stosuje się do celów postępowania sprzeciwowego dotyczącego rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) wszelkie odniesienia do wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego odczytuje się jako odniesienia do międzynarodowej rejestracji;
- b) wszelkie odniesienia do wycofania wniosku o rejestrację unijnego znaku towarowego odczytuje się jako odniesienia do zrzeczenia się międzynarodowej rejestracji w odniesieniu do Unii;
- c) wszelkie odniesienia do zgłaszającego odczytuje się jako odniesienia do posiadacza międzynarodowej rejestracji.

3. Jeżeli sprzeciw wniesiony został przed upływem okresu jednego miesiąca, o którym mowa w art. 156 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, uznawany jest on za wniesiony pierwszego dnia następującego po upływie terminu jednego miesiąca.

4. Jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji zobowiązany jest być reprezentowanym w postępowaniu przed Urzędem zgodnie z art. 92 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji nie wyznaczył jeszcze pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zawiadomienie o sprzeciwie kierowane do posiadacza międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia zawiera wniosek o wyznaczenie pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o takim zawiadomieniu.

Jeżeli posiadacz międzynarodowej rejestracji nie wyznaczy pełnomocnika w tym terminie, Urząd podejmuje decyzję o odmowie ochrony międzynarodowej rejestracji.

5. Postępowanie sprzeciwowe zostaje zawieszona, jeżeli tymczasowa odmowa z urzędu zostaje wydana zgodnie z art. 154 rozporządzenia (WE) nr 207/2009. Jeżeli tymczasowa odmowa z urzędu prowadzi do decyzji o odmowie ochrony znaku, która stała się prawomocna, Urząd nie przystępuje do wydania decyzji i zwraca opłatę za sprzeciw, a decyzja w sprawie podziału kosztów nie zostaje przyjęta.

Artykuł 78

Powiadomienie o tymczasowej odmowie w wyniku sprzeciwu

1. Jeżeli do Urzędu wniesiony zostaje sprzeciw wobec międzynarodowej rejestracji zgodnie z art. 156 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub jeżeli uznaje się, że sprzeciw został wniesiony zgodnie z art. 77 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, Urząd wydaje powiadomienie o tymczasowej odmowie ochrony w wyniku sprzeciwu kierowane do Biura Międzynarodowego Światowej Organizacji Własności Intelektualnej („Biuro Międzynarodowe”).

2. Powiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony w wyniku sprzeciwu zawiera:

- a) numer międzynarodowej rejestracji;
- b) wskazanie, że odmowa oparta jest na fakcie wniesienia sprzeciwu wraz z odniesieniem do przepisów art. 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, na które powołano się w sprzeciwie;
- c) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres strony wnoszącej sprzeciw.

3. Jeżeli sprzeciw oparty jest na zgłoszeniu lub rejestracji znaku towarowego, powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera następujące wskazania:

- a) datę zgłoszenia, datę rejestracji oraz datę pierwszeństwa, jeżeli takie istnieją;
- b) numer akt zgłoszenia oraz, jeżeli jest inny, numer rejestracji;

- c) imię i nazwisko (nazwę) i adres właściciela;
 - d) przedstawienie znaku;
 - e) wykaz towarów lub usług, na których oparty jest sprzeciw.
4. Jeżeli tymczasowa odmowa dotyczy jedynie niektórych towarów lub usług, w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, wymienia się te towary lub usługi.
5. Urząd podaje do wiadomości Biura Międzynarodowego, co następuje:
- a) jeżeli w wyniku postępowania sprzeciwowego nastąpiło wycofanie tymczasowej odmowy, potwierdzenie faktu ochrony znaku w Unii;
 - b) jeżeli decyzja o odmowie ochrony znaku stała się prawomocna po odwołaniu na podstawie art. 58 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub po skardze na podstawie art. 65 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, potwierdzenie faktu odmowy ochrony znaku w Unii;
 - c) jeżeli odmowa, o której mowa w lit. b), dotyczy jedynie części towarów lub usług, towary lub usługi, w odniesieniu do od których znak jest chroniony w Unii.
6. Jeżeli w odniesieniu do jednej międzynarodowej rejestracji została wydana więcej niż jedna tymczasowa odmowa zgodnie z art. 154 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub ust. 1 niniejszego artykułu, powiadomienie, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, odnosi się do całkowitej lub częściowej odmowy ochrony znaku zgodnie z art. 154 i 156 rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Artykuł 79

Potwierdzenie udzielenia ochrony

1. Jeżeli Urząd nie wydał powiadomienia o tymczasowej odmowie z urzędu zgodnie z art. 154 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a w terminie na wniesienie sprzeciwu, o którym mowa w art. 156 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, do Urzędu nie wpłynął żaden sprzeciw i Urząd nie wydał powiadomienia o tymczasowej odmowie z urzędu w wyniku zgłoszenia uwag przez stronę trzecią, Urząd przesyła do Biura Międzynarodowego potwierdzenie udzielenia ochrony, w którym wskazuje, że znak jest chroniony w Unii.
2. Do celów art. 151 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 potwierdzenie udzielenia ochrony, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ma taki sam skutek jak potwierdzenie przez Urząd wycofania odmowy.

TYTUŁ XV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 80

Uchylenie

Rozporządzenia (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 tracą moc. Stosuje się je jednak nadal do postępowań w toku, jeżeli niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania zgodnie z jego art. 81, do czasu zakończenia takich postępowań.

Artykuł 81

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2017 r., z zastrzeżeniem następujących odstępstw:
- a) art. 2–6 nie stosuje się do sprzeciwów wniesionych przed powyższą datą;
 - b) art. 7 i 8 nie stosuje się do postępowań sprzeciwowych, których sporny etap rozpoczął się przed powyższą datą;
 - c) art. 9 nie stosuje się do zawieszeń dokonanych przed powyższą datą;
 - d) art. 10 nie stosuje się do wniosków o przedstawienie dowodu złożonych przed powyższą datą;
 - e) tytułu III nie stosuje się do wniosków o zmianę złożonych przed powyższą datą;
 - f) art. 12–15 nie stosuje się do wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie ani wniosków o przeniesienie złożonych przed powyższą datą;
 - g) art. 16 i 17 nie stosuje się do postępowań, których sporny etap rozpoczął się przed powyższą datą;
 - h) art. 18 nie stosuje się do zawieszeń dokonanych przed powyższą datą;
 - i) art. 19 nie stosuje się do wniosków o przedstawienie dowodu złożonych przed powyższą datą;
 - j) tytułu V nie stosuje się do odwołań złożonych przed powyższą datą;
 - k) tytułu VI nie stosuje się do postępowań ustnych wszczętych przed powyższą datą ani do dowodów pisemnych, jeżeli okres na ich przedstawienie rozpoczął się przed tą datą;
 - l) tytułu VII nie stosuje się do powiadomień dokonanych przed powyższą datą;
 - m) tytułu VIII nie stosuje się do dokumentów otrzymanych ani do formularzy udostępnionych przed powyższą datą;
 - n) tytułu IX nie stosuje się do terminów określonych przed powyższą datą;
 - o) tytułu X nie stosuje się do uchyleń decyzji przyjętych przed powyższą datą ani do wpisów w rejestrze dokonanych przed powyższą datą;
 - p) tytułu XI nie stosuje się do zawieszeń wnioskowanych przez strony lub nałożonych przez Urząd przed powyższą datą;
 - q) tytułu XII nie stosuje się do postępowań przerwanych przed powyższą datą;
 - r) art. 73 nie stosuje się do zgłoszeń unijnych znaków towarowych otrzymanych przed powyższą datą;
 - s) art. 74 nie stosuje się do przedstawicieli wyznaczonych przed powyższą datą;
 - t) art. 75 nie stosuje się do wpisów na listę zawodowych pełnomocników dokonanych przed powyższą datą;
 - u) tytułu XIV nie stosuje się do wskazań unijnego znaku towarowego dokonanych przed powyższą datą.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 maja 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący